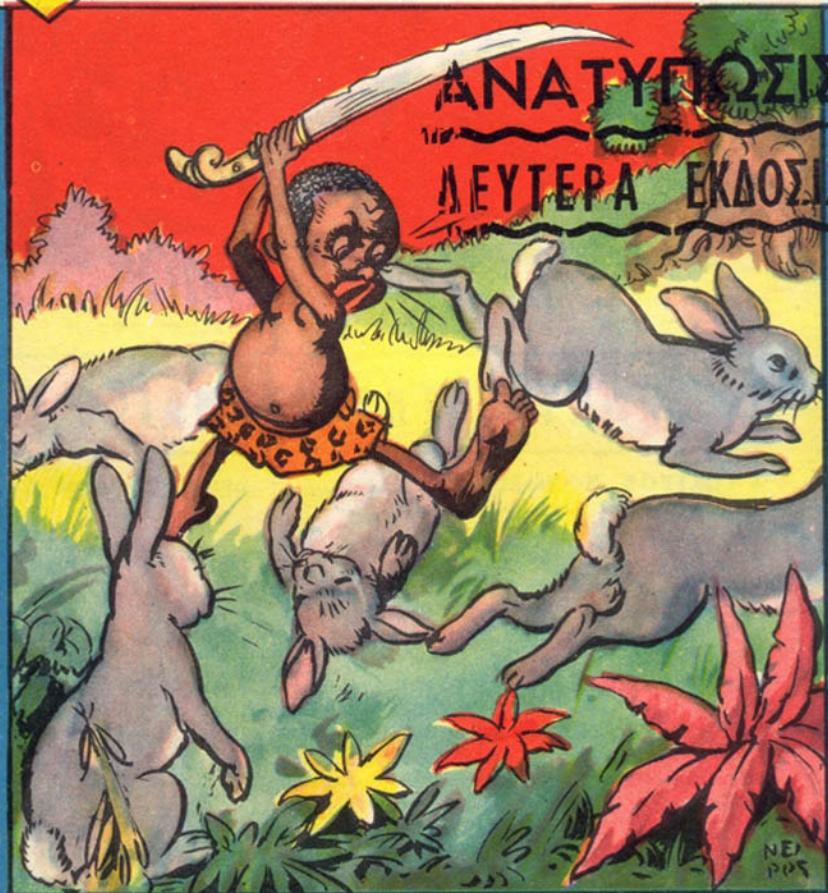

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
21

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ένας χοντρός και κοιλαρής άνθρωπος, μαζί με μια πανέμορφη ξανθεία κοπέλλα, φθάνουν στη Ζούγκλα.

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ

ΤΟ «ΠΑΛΑΤΙ — ΠΑΓΙΔΑ»!

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ο Ταρζάν, ο δοξασμένος "Αρχοντας της απέραντης κι άγριας Ζούγκλας, σέρνει κατάκοπος τὰ πόδια του σ' ένα ατέλειωτο μονοπάτι πρὸς τὸ βορριά...

Πρὶν ἀρχίση νὰ ξημερώνη σήμερα, ἔχει ξεκινήσει ἀπ' τὴ φοβερὴ τρύπα τῆς γῆς πού ζῇ τώρα. Εἶναι περασμένα μεσάνυχτα κι ἀκόμα προχωρεῖ...

Τέλος, φθάνει κάποτε στὸ μεγάλο καὶ χτιστὸ παλάτι, ἐνὸς πλούσιου καὶ παντοδύνα-

μου Φύλαρχου. Τοῦ φοβεροῦ καὶ τρομεροῦ Γκουρόγκα!...

Δυὸ γιγαντόσωμοι θλοσυροὶ ἀραπάδες στέκουν φρουροὶ στὴ βαρεῖα ξυλένια πόρτα τοῦ παλατιοῦ. Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τοὺς ρωτάει:

— Μὲ ζητάει ὁ Ἀφέντης σας;

— Ναι, τοῦ ἀποκρίνονται καὶ παραμερίζουν. Μέσα εἶναι καὶ σὲ περιμένει.

Ο Ταρζάν μπαίνει καὶ προχωρεῖ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κτι-

ρίου. Κανέναν όμως δεν σου ναντά. Άνεβαίνει μερικά σκαλοπάτια. Και πάλι τίποτα. Λες και τὸ παλάτι εἶναι ἔρημο!...

Τέλος, προχωρεῖ σ' ἕναν μακρὸ μισοσκοτεινὸ διάδρομο... Μὰ μόλις προφταίνει νὰ κάνῃ μερικά βήματα. Γιατί ἀπὸ δεξιὰ κι ἀριστερά του ξεπετάγονται τρεῖς μαῦροι μὲ στιγματισμένα καὶ τρομακτικὰ πρόσωπα! Μοιάζουν σὰν βρυκόλακες πού ξεπετάχτηκαν ἀπ' τοὺς τάφους τους.

Καὶ οἱ τρεῖς μαζί ἀρπάζουν τὸν λευκὸ γίγαντα καὶ σπρώχνοντάς τον βάνουσα τὸν φέρνουν σὲ μιὰ εὐρύχωρη καὶ πλούσια αἴθουσα!

Ὁ Ταρζάν δὲν τοῦς ἀκολουθεῖ βέβαια μὲ τὴ θέλησί του. Παλεύει ἀπεγνωσμένα γιὰ νὰ ξεφύγῃ, οὐρλιάζοντας μὲ ἀφάνταστη λύσσα!...

Ἔτσι, καταφέρνει σὲ μιὰ στιγμή, μὲ μιὰ φοβερὴ κλωτσιά του, νὰ πετάξῃ πέρα μισοπεθαμένον τὸν ἕναν ἀράπη. Ὅμως κι οἱ ἄλλοι δυὸ δὲν τὸν ἀφήνουν. Τὸν κρατᾶνε γερά ἀπ' τὰ μπράτσα.

Τὴν ἴδια στιγμή στὸ ἀνοιγμένο μιᾶς πλατειᾶς πόρτας παρυσιάζεται ὁ ἀπαισιὸς φύλαρχος Γκουρόγκα. Στὸ δεξί του χέρι κρατᾶ ἕνα γυνὸ καὶ γυαλιστερό γιγατόνι. Στὸ κεφάλι του φοράει ἕνα παράξενο καπέλλο ἀπὸ πολυχρῶμα φτερά ζωτικῶν πουλιῶν.

Πλησιάζει τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας, σηκώνει τὸ γιγατόνι πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι

αὐτοῦ καὶ μούγγριζε ἄγρια:

— Ταρζάν, μὴν κουνήθῃς! Ἀλλοίως οἱ ὄμοι σου θὰ μείνουν χωρίς κεφάλι!...

Ὁ Ταρζάν σταματᾷ ἀμέσως τὴν ἀντίστασι καὶ φαίνεται νὰ ἡσυχάζῃ... Δὲν κάνει πιά καμμιά προσπάθεια νὰ ξεφύγῃ. Σὰ νὰ περιμένη τὸ μοιραῖο!...

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς κι ἄλλοι τερατόμορφοι ἀραπάδες φθάνουν στὴν εὐρύχωρη καὶ πλούσια αἴθουσα. Ἀμέσως, κι ὅλοι μαζί — σ' ἕνα νεῦμα τοῦ φύλαρχου — δένουν χειροπόδαρα τὸν λευκὸ γίγαντα καὶ τὸν πετᾶνε κάτω ἀνάσκελα...

— Ἐξω τώρα σκυλιά! οὐρλιάζει ὁ τρομερὸς ἀφέντης τους. Κ' οἱ τερατόμορφοι μαῦροι φεύγουν τρομαγμένοι καὶ μὲ βιάσι.

Στὴν αἴθουσα τοῦ πρωτόγονου παλατιοῦ ἔχουν μείνει τώρα μονάχα οἱ δυὸ τους: Ὁ Ταρζάν κι ὁ Γκουρόγκα!

Ὁ φοβερὸς φύλαρχος κυττάζει τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας φιλικά:

— Ξέρεις, Ταρζάν, γιατί σὲ κάλεσα ἐδῶ; τὸν ρωτᾷ.

.....

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΔΟΛΛΑΡΙΑ!

Δὲν ἔχουν περάσει πολλές ἡμέρες πού ἔφθασε στὴ Ζούγκλα ἕνα παράξενο ζευγάρι λευκῶν Ἀμερικανῶν.

Ὁ Χάριμαν, ἕνας μεσόκοπος χοντρός καὶ φαλακρός

άνθρωπος με κωμικά φουσκωμένη κοιλιά! Και ή "Ελσα, μιά πανέμορφη ξανθειά κοπέλλα, με μεγάλα γαλάζια μάτια και υπέροχο αγαλματένιο κορμί!

"Ενα δλόκληρο μπουλούκι από μαύρους του μεγάλου Λιμανιού — κουβαλώντας τις αποσκευές τους — τούς έφεραν στο παλάτι του φύλαρχου Γκουρόγκα.

Εκείνος τούς υποδέχεται με μεγάλη χαρά:

— "Εχω λάβει τὸ γράμμα σας, τούς λέει και σās περίμενα νά ρθήτε!... Είμαι όμως πολύ περίεργος νά μάθω σέ τί μπορώ νά σās βοηθήσω.

Ο μίστερ Χάρμιαν του έξηγει:

— "Όπως σου έγραψα είμαι

διευθυντής σέ μιά μεγάλη κινηματογραφική Έταιρεία του Χόλλυγουντ... Η μίς "Ελσα είναι ένα λαμπρό αστέρι του κινηματογράφου. Και έχει πρωταγωνιστήσει, με μεγάλη έπιτυχία, στίς πιό δυναμικές ταινίες μας.!

Ο Γκουρόγκα μουρμουρίζει σκεπτικός κι άνυπόμονος:

— Δέν μπορώ νά καταλάβω τίποτα!... Τί σχέσι μπορεί νά έχω έγώ με κινηματογράφους, έταιρείες, και πρωταγωνίστριες.!

Ο χοντρός Αμερικανός συνεχίζει άμέσως:

— Οί κινηματογραφικές ταινίες του Ταρζάν, έχουν αρχίσει νά κουράζουν τὸ παγκόσμιο κοινό!... Ο "Αρχοντας τής Ζούγκλας, μέρα με τήν ή-

Ο Αμερικανός κινηματογραφιστής ξεκινάει στα γέλια ακούγοντας τή Χουχού και τόν Ποκοπίκο.

μέρα, χάνει τὸ διεθνὲς ἐνδιαφέρον. Οἱ ταινίες του παίζονται πιά σὲ πολὺ λίγους κινηματογράφους καὶ ἐλάχιστα εἶναι οἱ θεαταὶ ποὺ τὶς παρακολουθοῦν.... Οἱ αἰθουσες τῶν κινηματογράφων αὐτῶν μένουν σχεδὸν ἄδειες!... "Ὅχι πῶς δὲν εἶναι καλὸς ὁ Ταρζάν. Κάθε ἄλλο!... Μὰ ὁ κόσμος θαρεϊέται, σιγά - σιγά, νὰ βλέπη ὅλο τὸν ἴδιο ἄνθρωπο στὶς «Ταινίες Ζούγκλας»!

»"Ετσι, ἀπὸ αὐτὴ τὴν πῶσι τῶν ταινιῶν τοῦ Ταρζάν, ἡ ἐταιρία μας ζημιώνεται χιλιάδες δολλάρια τὴν ἡμέρα!...

— Καὶ πάλι δὲν καταλαβαίνω! μουρμουρίζει σκεπτικὸς ὁ φύλαρχος.

Ὁ μίστερ Χάριμαν συνεχίζει σὰ νὰ μὴν τὸν ἄκουσε:

— Τὸ παγκόσμιο κοινὸ διαβάζει τώρα μὲ ἀφάνταστο ἐνδιαφέρον τὶς περιπέτειες τοῦ νέου ἥρωα τῆς Ζούγκλας. Τοῦ ἀτρόμητου "Ελληνα Γκαούρ! Καὶ ὅλα τὰ βιβλία ποὺ κυκλοφοροῦν γι' αὐτὸν γίνονται ἀνάργαστα! Ἐκατομμύρια ἀντίτυπα τὴν ἡμέρα, μὲ περιπέτειες τοῦ Γκαούρ, ξεδεύονται μονάχα στὴν Ἀμερική! Ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλοκληρη τὴ γῆ τὰ βιβλία τοῦ «Ἑλληνα» εἶναι περιζήτητα! Ὁ ὑπέροχος αὐτὸς μελαψὸς γίγαντας ἔχει γι' νεὶ πιά θρύλος!...

»Οἱ θεαταὶ τῶν κινηματογράφων στὴν Ἀμερική, κάνουν συνεχῶς ἐπείσοδια καὶ ζητοῦν νὰ ἐμφανιστῇ στὴν ὁθόνη ὁ Γκαούρ!

— Λοιπόν; ρωτᾷ μ' ἐνδιαφέρον τώρα ὁ Γκουρόγκα.

Τοῦ ἀποκρίνεται ὁμως ἡ πανέμορφη ξανθεῖά "Ελσα:

— Πρέπει λοιπόν, Φύλαρχε, τοῦ λέει, νὰ γυριστοῦν ταινίες τοῦ Γκαούρ. Θὰ ἔχουν ἀφάνταστη ἐπιτυχία! Ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς γῆς θὰ τρέξουν νὰ τὶς παρακολουθήσουν!... Καὶ φυσικὰ ἡ ἐταιρία τοῦ μίστερ Χάριμαν θὰ κερδίσῃ ὄχι ἑκατομμύρια, μὰ δισεκατομμύρια δολλάρια!... Ἐγὼ θὰ παίζω μαζί με τὸν Γκαούρ στὶς ταινίες. Θὰ βάψω τὰ μαλλιά μου μαύρα... Θὰ βάλω σκούρα ποῦδρα στό δέρμα μου... Καὶ θὰ υποδύομαι τὴ συντρόφισσά του τὴν Ταταμπού!...

— Μὴ ξεχάσῃς νὰ θάψῃς καὶ τὰ γαλάζια μάτια σου, τῆς λέει γελῶντας ὁ φύλαρχος. Γιατὶ τὰ μάτια τῆς Ταταμπού εἶναι μαυροπράσινα! Χὰ χά, χά!...

— Σωστά, κάνει ὁ Χάριμαν. Νὰ φροντίσῃς, Ἐλσα, κι' αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια... Στὴν Ἀμερική ἄλλωστε, ὑπάρχουν μπογιές ποὺ μπορεῖ νὰ θάψῃ κανεὶς ὄχι μόνο τὰ μάτια του, μὰ καὶ τὴν ψυχὴ του!

Καὶ συνεχίζει:

— Ἡ ἐταιρία μας λοιπόν, ἀγαπητὲ Φύλαρχε, σοῦ προσφέρει ἓνα ἑκατομμύριο δολλάρια ἀν καταφέρῃς νὰ πείσῃς τὸν Γκαούρ νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ στὸ Χόλλυγουντ τῆς Ἀμερικής. Καὶ δυὸ ἑκατομμύρια δολλάρια ἀν μᾶς τὸν παραδώσῃς δεμένον μὲ ἀλυσίδες γιὰ νὰ τὸν μεταφέρουμε στὴν Ἀμερική ἐμεῖς...

Ὁ Φύλαρχος Γκουρόγκα

μένει για λίγο συλλογισμένος και αναποφάσιτος. Τέλος μωρμουρίζει κουνώντας θλιβερά το κεφάλι του:

— Χμμ... Δύσκολο!... Πολύ δύσκολο αυτό που μου ζητάει!.. Κάτι όμως θα μπορούσα να κάνω για σάς... Μά το ποσόν που προσφέρει η εταιρία σας είναι μικρό...

— Θα έχης τέσσερα εκατομύρια δολλάρια, του λέει ο κοιλαράς 'Αμερικανός.

— Χμμ... Δυστυχώς δεν γίνεται τίποτα! του κάνει ο σατανικός Γκουρόγκα.

— Θα έχης όκτώ εκατομύρια δολλάρια, του ξαναλέει ο Χάριμαν.

— "Αειντε, να τὰ στρογγυλέψουμε, μωρμουρίζει ο φύλαρχος.

— "Εστω: Δέκα εκατομύρια δολλάρια!... Φτάνει να γυρίσουμε έστω και μιά μοναχα ταινία του Γκαούρ!...

Ο καταχθόνιος Γκουρόγκα χαμογ'λάει ικανοποιημένος :

— Σύμφωναι χοντρές του κάνει με οικειότητα. Σου δίνω το λόγο μου πώς μέσα σέ τρεις, το πολύ-πολύ, μέρες, ο γιγαντώσμος "Ελληνας θα θρίσκειται — λυτός, ή δεμένος — στα χέρια σας!

ΒΛΑΚΕΙΕΣ «ΠΟΚΟΠΙΚΙΚΕΣ!»

Πρωί-πρωί την άλλη μέρα, ο Γκαούρ, ο Ποκοπίκο κ' ή Χουχού, έχουν ξυπνήσει και κουβεντιάζουν έξω απ' τη σπηλιά, στη θεόρατη κορφή του πέτρινου βουνού.

— Φίνα τὰ θολέψαμε χθές με τις φτερούγες! (*) λέει ξεκαρδισμένος στα γέλια ο νάνος.

— Σάν μαδημένος γκαγκανάς πετούσες, του κάνει ή Χουχού.

Ο Γκαούρ που τούς ακούει γελάει:

— Γιατί γελάς, κυρ Μαντράχαλε;! τόν ρωτάει ο Ποκοπίκο. Μήπως του λόγου σου ήσουν καλύτερος;

— Γιατί; Δεν πετούσα καλά;

— Έμένα μου λές!... Σάν θόδι με φτερά! Χά, χά, χά!... Σέ λίγο σηκώνεται:

— Έγώ θα παγαίνω, τούς λέει. Αποθύμησα την Ταταμπούκα μου! Πάω στον Νταμπούχ, τόν μαρμαραδινόσαυρο! (*).

Νά πās του λέει πρόθυμα ο Γκαούρ. Η Ταταμπού έχει ανάγκη από συντροφιά εκεί πάνω που θρίσκειται φυλακισμένη.

— Και για τὸ «'Αρχοντιλίκι» τί θα γίνη; τόν ρωτάει ο Ποκοπίκο.

— Ποιό «'Αρχοντιλίκι»;

— Τὸ ἀρχοντιλίκι τῆς Ζούγκλας, ντέε! Πάλι θὰ τὰ ξαναλέμε;

— Δεν σέ καταλαβαίνω, Ποκοπίκο...

Ο νάνος σοβαρεύει:

— Ο κόμπος έφτασε στο χτένι, καπετάν Τέτοιε, του λέ-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος ἀρ. 20 πού έχει τὸν τίτλο: «ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ».

ει. Πρέπει νά πάρης μιὰ απόφασι... 'Ο μεσιέ Νταμπούχ, ὁ γοριλλάνθρωπος εἶναι ἀνένδοτος! Πολλές φορές ἔχουμε κουβεντιάσει περὶ τούτου!... «Γιὰ Ἀρχοντα τῆς Ζουγκλός, μοῦ λέει, παραδέχομαι μόνο τὸν Γκαούρακα! Φθάνει μόνο νὰ εἶσαι ἐσὺ ὁ ὑπασπιστής του» τοῦ λόγου μου δηλαδή!..

Ὁ μελαψὸς γίγαντας μOUR μOURίζει:

— Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶναι καὶ θὰ εἶναι ὅσο ζῇ, ὁ Ταρζάν. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ τὸν ἀντικαταστήσω!

Ὁ Ποκοπικό τὸν κυττάζει μὲ οἶκτο κουνώντας τὴν κεφάλαι του:

— Τέτοιο κορόϊδο τυγχάνεις, ἄδερφέ μου!... Γι' αὐτὸ θὰ ψοφῆς στὴν ψάθα, πού λένε!... Ἀμ, κουνήσου καὶ λιγάκι, καὶ μένε !... Ἀνθρωπος εἶναι ὁ «Μεγαλειότατος». Θὰ πεθάνη πού θὰ πεθάνη κάποτε. Γιατὶ νὰ μὴν τὸν «καθαρίσουμε» μιὰ ὥρ' ἀρχήτερα! Κακὸ πρᾶμμα, δηλαδή εἶναι ἡ... καθαριότης;

Ἡ μελιστάλακτη μαύρη πυγμαία μὲ τὸ θρυλικὸ τσουλοῦ στο κεφάλι, ἐπεμβαίνει:

— Καλὲ καλὰ οὐ λέει, Ἀφέντη μου! Πρέπει νὰ τὸν καθαρίσης, μὲ ἀσυγχωρεῖτε κιόλας!... Θέλει ὁ Ποκοπικάρος μου νὰ γίνῃ «Ὑπασπιστεὺς» τοῦ Βασιλεῦ τῆς Ζουγκλίας!... Καὶ βέβαια!... Καλὲ ἀνεργο καὶ χασομέρη θὰ τὸν παντρευτῶ; Χωρὶς νάχη μιὰ θεοσούλα μὲ ἀσυγχωρεῖτε κιόλας! Ἀ, δὲλα κιόλα!... Προτιμῶ χίλιες φορές νὰ μεί-

νω ἐπὶ τοῦ ράφους!

— Ἀμάν, Γκαουράκο μου, τοῦ κάνει εἰρωνικὰ ὁ νᾶνος... Ἀνάλαβε γρήγορις Βασιλεῦ καθότι ἡ Μαμζέλ ἀπὸ ἐδῶ, θὰ μὲ ἀφήσῃ... γεροντακόρο!...

Καὶ ταυτόχρονα μὲ τὴν τελευταία λέξι, κολλάει τὴν ἀνοιχτὴ παλάμη του στὴ μούρη τῆς Χουχούς:

— Κλάφ!...

Ὁ μελαψὸς Ἕλληνας γίγαντας γελάει μὲ τὴν καρδιά του...

Ξαφνικὰ ὅμως κι ἀπότομα σοβαρεύει. Τὸ πρόσωπό του γίνετα ἀνήσυχο!

Δυὸ ἀνδρικές φωνές φθάνουν ψηλὰ στὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου θουνού:

— Γκαούουουουουρ!.. Γκαούουουουουρ!...

— Πλακῶσαν οἱ ἐπισκέψεις! μOURμOURίζει ὁ Ποκοπικό. Κι ὀρθὸς καθὼς εἶναι προχωρεῖ λίγα βήματα. Φθάνει στὴν ἄκρη ἑνὸς μεγάλου θράχου τῆς κορφῆς καὶ κυττάζει κάτω:

— Ποιὸς εἶναι; ρωτᾷει ὁ Γκαούρ χωρὶς νὰ κουνηθῇ ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Μιὰ γυνή! τ' ἀποκρίνετα ὁ νᾶνος. Ἀλλὰ «μποικιά καὶ συχώριο» πού λένε!... Τὸ ὁποῖον ὅμως, μὴν ἀνησυχεῖς καθότι «ἀπὸ πῆττα πού καὶ μὴ σὲ μέλλει κι ἂν δὲν τρῶς»! Γιὰ μένα θάρχετα ἡ φουκαριάρα!

— Μὰ οἱ φωνές πού ἀκούγονται εἶναι ἀνδρικές, τοῦ λέει ὁ μελαψὸς γίγαντας.

— Naί, τοῦ κάνει ὁ Ποκοπικό εἶναι καὶ δυὸ ἀνδρες μαζὶ τῆς... Αὐτοὺς ὅμως θὰ κυτ

Ὁ φύλαρχος διατάζει τοὺς μαύρους του καὶ κρεμᾶνε τὸν Ταρζάν, μέσῃ στὸ δίχτυ περὶ βρίσκεται, ἀπὸ τὰ κλαδιά δυὸ κοντινῶν δέντρων.

τᾶμε τώρα; Ἐδῶ πρόκειται περὶ «Λουκούμω» νούμερο δύο!

Οἱ φωνές συνεχίζονται κι ὁ Γκαούρ σηκώνεται περίεργος.

— Θὰ κατέβω νὰ δῶ μουρμουρίζει.

Κι ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει τ' ἀπόκρημνα θράχια τοῦ βουνοῦ του.

Ὁ νᾶνος κι' ἡ πυγμαία τὸν ἀκολουθοῦν.

Οἱ ἀνδρικές φωνές ἀκούγονται τώρα πολὺ πιὸ δυνατά.

— Πρέπει νὰ τοὺς κάνουμε τὴν παρατήρησι λέει ὁ Ποκοπίκο. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ γκαρίζουνε ἔτσι. Ποῦ βρισκόμαστε;!

Ἡ Χουχοῦ ἀπορεῖ:

— Καλά, χρυσὸ μου... Ἄλ

λά πῶς θὰ μᾶς εἰδοποιούσα-νε; Τί ἔπρεπε νὰ κάνουμε;

— Νὰ χτυπήσουνε τό.. κου δούνι!

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΓΚΑΟΥΡ

Τέλος, ὁ μελαψὸς γίγαντας κ' οἱ δυὸ νᾶνοι, φθάνουν κά-τω...

Οἱ δυὸ ἄντρες κ' ἡ γυναῖκα εἶναι: Ὁ φύλαρχος Γκουρόγ κα, ὁ κοντόχοντρος φαλακρὸς Χάριμαν καὶ ἡ πανέμορφη ἡθοποιὸς Ἔλσα.

Ὁ σατανικὸς φύλαρχος τοῦ λέει πῶς ὁ μεσόκοπος λευκὸς ξένος θέλει νὰ τὸν πάρῃ στὴν Ἀμερική. Γιὰ νὰ παίξῃ στὸν κινηματογράφο. Μαζί μὲ τὴν

όμορφη ξανθειά γυναίκα που είναι μαζί τους.

— Ο Γκαούρ δεν καταλαβαίνει τίποτα:

— Δηλαδή τί θά κάνω; ρωτάει χαμένα.

— Ο μίστερ Χάριμαν του έξηγε:

— Λιοντάρια, τίγρεις, πάνθηρες και άλλα φοβερά θηρία, θά χύνονται να σπαράξουν τη γυναίκα αυτή... Έσύ θά παλεύεις με αυτά και θά τη σώζεις...

Και προσθέτει για να τον καθησυχάση:

— Μά μη φοβηθής... Τά δικά μας θηρία είναι ήμερα σαν άρνάκια!... Στά ψέματα θά παλεύεις μαζί τους... Δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος για τη ζωή σου!...

— Ο Γκαούρ χαμογελάει:

— Με τέτοια θεριά δεν παλεύω, μουρμουρίζει. Ούτε κι απ' τη Ζούγκλα φεύγω... Μόνο αν ήτανε να πάω στην πατρίδα μου την Ελλάδα... Τότε μάλιστα!...

— Ο καταθρόνιος Φύλαρχος του δείχνει την ξανθειά Άμερικανίδα:

— Αυτή ή πανέμορφη γυναίκα σε αγαπάει, του λέει. Θέλει να σου χαρίση την καρδιά της. Να γίνετε αγαπημένοι κι αχώριστοι σύντροφοι!

— Άγαπώ την Τάταμπού! αποκρίνεται ο γιγαντόσωμος Έλληνας. Τά μάτια μου δεν βλέπουν άλλη γυναίκα...

— Ο Γκουρβγκα στραβομουτσουιάζει:

— Καλά, του λέει. Δεν πειράζει... Θά πάρουμε τον Ταρ

ζάν. Άν δεν θέλει με το καλό θά τον πάρουμε με τη βία...

Και γυρίζουν να φύγουνε...

— Η Χουχού πλησιάζει άμέσως τον κοιλαρά Άμερικάνο:

— Καλέ, κύριε Τέτοιε, του λέει μελιστάλακτα. Καλέ μπάς και χρειάζοσαστε καμιά... γόησσα, με άσυγχωρεϊτε κιόλας; Είμαι διαθέσιμη!

— Ο Ποκοπίκο την παραμερίζει με μία σπρωδιά και στέκετ' αυτός μπροστά στον ξένο:

— Μιά κι ό καπετάν Μαντράχαλος δεν έρχεται, τον ρωτάει, μπάς και σου κάνω του λόγου μου; Να με δής μπάρμπα, να παλεύω με άγριους κόνικλους και να σου φύγη το καφάσι!... Έγώ, γλέπεις, ξέρω από κινηματογράφο!... Έχω κάνει πέντε δλόκληρα χρόνια στην Άθήνα, κλητήρας τής... Ζουγκλικής Πρεσβείας. Ώς έκ τούτου το «Ροζικλαίρ» τόχω φάει με το κουτάλι! Με αντίληθεςαι;

— Ο χοντροαμερικάνος δεν του δίνει σημασία. Προχωρεί και φεύγει με τον φύλαρχο.

— Η όμορφη λευκή Έλσα, κοντοστέκεται. Πλησιάζει τον Γκαούρ, τον κυττάζει με άνειπωτη λατρεία και ξεσπάει σε άκράτητους πονεμένους λυγμούς. Βροχή τά δάκρυα τρέχουν απ' τά μεγάλα γαλάζια της μάτια.

— Γκαούρ σε αγαπώ, του λέει. Θά μένω για πάντα κοντά σου!... Άν δεν με θέλεις, σκότωσέ με!...

— Να σε σφάξω του λόγου

μου; τὴ ρωτᾷ σιγὰ ὁ νᾶνος.
Δὲν μοῦ κάνει καθόλου κόπο.
Ἡ χατζάρα μου κάθεται πού
κάθεται!...

Ὁ Γκαοῦρ σπρώχνει ἐλαφρὰ τὴν ἀπαρηγόρητη Ἀμερικανίδα ἠθοποιό.

— Πήγαινε μὲ τοὺς δικούς σου τῆς λέει. Δὲν εἶμαι τόσο κουτός νὰ πιστέψω τὰ λόγια σου!

Ἡ Ἔλσα καταλαβαίνει πὼς τὰ ψεύτικα δάκρυά της δὲν τὸν συγκινοῦν:

— Ἀ, νὰ χαθῆς θλάκα! τοῦ κάνει. Καὶ γυρίζοντας ἀμέσως, προχωρεῖ διασπικτὰ πρὸς τοὺς δυὸ ἄντρες πού ἀπομακρύνονται. Τοὺς φθάνει γρήγορα· κ' οἱ τρεῖς μαζί χάνονται σὲ λίγο πίσω ἀπ' τὴν πυκνὴ κι ἄγρια τροπικὴ θλάστησι.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας, πού δέχτηκε τὴν προσβολή, στέκεται ἀκίνητος σὰν μαρμαρωμένος.

— Κοροῖδο πού εἶσαι, βρὲ Γκαουράκο! μουρμουρίζει ὁ νᾶνος. Βρὲ δὲν τὸ κράταγες τὸ κορίτσι γιὰ ρεζέρβα; Ποῦ ξέρεis τί γίνεται;!... Μπορεῖ ἡ Ταταμποῦ νὰ παντρευτῇ τὸν Μπάρμπα Δεινόσαυρο. Ὅποτε, μένοντας τοῦ λόγου μου μπουκάλα, θὰ παντρευόμανε αὐτήν!... Γιατί νὰ... πάω χαμένος;!

Ἡ Χουχοῦ πειράζεται:

— Πφφ... Χαρά στὴν ἀσχημομοῦρά! τοῦ κάνει. Ἐδῶ εἴμαστε τόσες... καλλονές, μὲ ἀσυγχωρεῖτε κιόλας! Σ' αὐτὴν θὰ ξεπέσης Ποκοπικάρα μου;

— Δὲν πᾶτε στὸ διάβολο, μαμζέλι! τῆς κάνει ὁ νᾶνος στὸν... πληθυντικὸ ἀριθμὸ.

ΦΩΛΙΑ

ΦΑΡΜΑΚΕΡΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

Ὁ Φύλαρχος Γκουρόγκα, μὲ τὸν Χάριμαν καὶ τὴν Ἐλσα, ξαναγυρίζουν στὸ παλάτι του.

Κι ἀπὸ κεῖ, στέλνει ἀμέσως ἓναν ἔξυπνο κ' ἐμπιστον ἄνθρωπό του στὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας:

— Θὰ πᾶς νὰ πῆς στὸν Ταρζάν, τὸν διατάζει, πὼς εἶναι μεγάλη ἀνάγκη νὰ τὸν συναντήσω ἀμέσως... Καὶ πὼς τὸν παρακαλῶ νὰ κάνῃ τὸν κόπο νάρθη ἐδῶ, γιατί ἐγὼ εἶμαι πιασμένος καὶ δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω... Μίλησέ του ἀκόμα γιὰ τὴ λευκὴ γυναῖκα καὶ γιὰ τὴν ὁμορφιά της... Ὕστερα, νὰ κρυφτῇς κάπου καὶ νὰ παραφυλάξεις. Ἔτσι ἂν τὸν δῆς νὰ ξεκινᾷ γιὰ νὰ ρθῇ στὸ Παλάτι μου, τρέξε ἀμέσως στὸ πέτρινο θουνὸ τοῦ Γκαοῦρ. Ν' ἀνέβης στὴν κορφὴ, νὰ τὸν θρῆς καὶ νὰ τοῦ πῆς πῶς...

Κι ὁ καταχθόνιος Γκουρόγκα τοῦ ἐξηγεῖ τὸ καταχθόνιο σχέδιο πού ἔχει καταστρώσει.

.....
Ὁ ἐμπιστος ἀράτης ἀμέσως ξεκινᾷ τρέχοντας πρὸς τὴ Δύσι...

Μὰ σὰν φθάνῃ κάποτε στὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας, τὴ βρίσκει ἔρημη κι ἀκατοίκητη... Μεγάλα καὶ φαρμακερά φίδια τὴν ἔχουν

κάνει τώρα φωλιά τους!...

Είναι φανερό πώς ο λευκός γίγαντας δεν μένει πιά μέσα σ' αυτήν... "Ετσι, αρχίζει να ψάχνει δλόκληρη τη γύρω περιοχή, φωνάζοντας ατέλειωτα:

— Ταρζάααααν!... Ταρζάαααν!...

Η Βάτ, η τετραπέρατη κι αγαπημένη μαϊμουδίτσα του "Αρχοντά της Ζούγκλας, ακούει τις φωνές του. Και τρέχοντας φθάνει στο υπόγειο σκοτεινό λαγούμι και ειδοποιεί τον άφεντή της.

Ο Ταρζάν βγαίνει με κάθε προφύλαξη απ' την τρύπα της γής που κρύβεται κι αρχίζει να τον ζητάει. "Ωσπου συναντιέται με τον άπεσταλμένο άρραπη.

— Τι συμβαίνει λοιπόν; Γιατί φωνάζεις τ' όνομά μου; τον ρωτάει.

Εκείνος του άποκρίνεται :

— Ο μεγάλος και παντοδύναμος Άφέντης μου, ο φύλαρχος Γκουρόγκα, σε παρακαλεί να πᾶς άμέσως, αν μπορείς, στο παλάτι του. Είναι με γάλη ανάγκη να συναντηθῆτε... Θά έρχόταν ο Άφέντης μου, έδω στη σπηλιά σου, μά είναι πιασμένα τὰ πόδια του και δεν μπορεί να περπατήσει.

— Τί με θέλει ο Γκουρόγκα; ρωτάει ο "Αρχοντας της Ζούγκλας.

— Δεν ξέρω, "Αρχοντά μου... Δεν μου είπε... Ίσως να πρόκειται γι' αυτή την ξένη...

— Ποιά ξένη, θρέ;

— Δεν ξέρω "Αρχοντά μου.. Είναι μιά πανέμορφη λευκή

γυναίκα με χρυσά μαλλιά και γαλάζια μάτια!...

— Και γιατί ήρθε στη έδω στη Ζούγκλα;

— Δεν ξέρω, "Αρχοντά μου... Φαίνεται όμως πώς ήρθε για την άφεντιά σου!...

— Για μένα; Και τί με θέλει έμένα;

— Δεν ξέρω, "Αρχοντά μου... Μά νομίζω πώς ήρθε γιατί σε αγαπάει! Κάνει σαν τρελή για σένα. Και ζητάει να σε συναντήσει... να πέση στην άγκαλιά σου!

Τὰ βαθυγάλαζα μάτια του Ταρζάν λάμπουν τώρα παράξενα.

— Πᾶμε άμέσως, λέει στον άράπη.

— Έγώ δεν θά μπορέσω να ρθῶ μαζί σου, του άποκρίνεται. Κάνε τον κόπο να πᾶς μονάχος, "Αρχοντά μου!... Ο άφέντης Γκουρόγκα μ' έχει διατάξει να κατέβω στο Μεγάλο Λιμάνι. Θ' άργήσω να γυρίσω...

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας δεν χασομεράει ούτε στιγμή. Τὸ παλάτι του Γκουρόγκα τὸ ξέρει. Και ξεκινάει μονάχος του, σχεδόν τρέχοντας, πρὸς τὰ εκεί... Σάν καρφίτσα τον τραβάει ὁ μαγνήτης της λευκής άγνωστης γυναίκας!...

Ταυτόχρονα κι ὁ έξυπνος άράπης του σατανικοῦ φύλαρχου, παίρνει κι αὐτὸς διαστικὸς ἄλλο μονοπάτι. Τραβάει γιὰ τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό... Τὸν Ταρζάν τὸν ξεγέλασε. Πρέπει τώρα να ξεγελάση καὶ τὸν Γκαούρ!...

ΔΟΛΩΜΑ ΣΤ' ΑΓΚΙΣΤΡΙ!

Τέλος ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας φθάνει — ὅπως εἶδαμε — στο παλάτι καὶ ρωτῶντας τοὺς δυὸ μαύρους φρουροὺς τῆς εἰσόδου, μπαίνει μέσα... Προχωρεῖ σ' ἕνα μακρὺ μισοσκότεينو διάδρομο, πέφτει στὰ χέρια τῶν τερατόμορφων μαύρων καὶ σέρνεται στὴν εὐρύχωρη πλούσια αἶθουσα...

Ἐκεῖ παρουσιάζεται ὁ τρομερὸς Γκουρόγκα. Καὶ φοβερίζοντας τὸν Ταρζάν μὲ τὸ γιγαντινὸ του, βάζει τοὺς μαύρους καὶ τὸν δένουν χειροπόδα... Ὑστερα διώχνει αὐτοὺς καὶ μένοντας μονάχος μὲ τὸν λευκὸ γίγαντα, τὸν ρωτάει:

— Ξέρεις γιατί σὲ κάλεσα

ἐδῶ, Ταρζάν;

— Ξέρω μουγκρίζει μὲ λύσσα ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας. Γιατὶ εἶσαι δειλός, ἀνάνδρος, ἄτιμος καὶ τιποτένιος!...

Ὁ καταχθόνιος φύλαρχος δὲν δείχνει πῶς θύμωσε μὲ τὰ τόσο προσβλητικὰ λόγια τοῦ ἀνθρώπου ποὺ βρίσκεται μπροστὰ στὰ πόδια του δεμένος κι ἀνήμερος.

— "Ακουσέ με, τοῦ λέει. "Εχω στήσει παγίδα γιὰ νὰ πιᾶσω τὸν Γκαούρ. Αὐτὸς μ' ἐνδιαφέρει κι ὄχι ἐσύ!... Γιὰ νὰ τιμηθῶ ὅμως τὸ ψάρι στὸ ἀγκίστρι, χρειάζεται κ' ἕνα δόλωμα. Καὶ γιὰ δόλωμα διάλεξα ἐσένα! "Αν φανῆς ξευπνὸς λοιπὸν καὶ μὲ βοηθήσης, θὰ πληρώσω καλὰ τὸν κόπο σου. "Αν ὄχι θὰ σοῦ κόψω τὸ

— Μίλα λοιπὸν, τῆς φωνάζει ἄγρια ἡ Ταταμπού. Ὁὰ σὲ γκρεμίσω στὸ βέραθρο.

κουτό σου τὸ κεφάλι!

Ὁ Ταρζάν χαμογελάει τώρα. Ὁ θυμός, τὸ μῖσος κ' ἡ ἀγανάκτησί του ἐξατμίστηκαν μέσα σὲ μιὰ στιγμή!...

— Γκουρόγκα, ἀποκρίνεται στὸ φύλαρχο. "Ἄν πρόκειται νὰ γίνῃ κακὸ στὸν Γκαοῦρ, εἶμαι βοηθός σου καὶ καμμιά πληρωμὴ δὲν θέλω γι' αὐτό! Κάθε ἐχθρὸς τοῦ Γκαοῦρ εἶναι φίλος δικός μου!... Λύσε με λοιπὸν ἀμέσως καὶ πές μου τί θέλεις νὰ κάνω.

— Χά, χά, χά! καγχάζει ὁ ἀπαίσιος Γκουρόγκα. Μονάχα εἶσαι δεμένος καθὼς εἶσαι θά μπορέσης νὰ μέ βοηθήσης!...

Κι ἀμέσως χτυπάει τρεῖς φορές τὶς παλάμες του...

Ἐνα μπουλούκι ἀπ' τοὺς τερατόμορφους ἀραπάδες τοῦ παλατιοῦ του ξαναγυρίζουν πάλι στὴν αἴθουσα. Ὁ φύλαρχος διατάζει δείχνοντας τὸν δεμένο Ταρζάν:

— Βγάλτε τον ἔξω στὸν κῆπο καὶ φέρ'τε τὸ πιδ γερὸ δίχτυ πού βρίσκεται στὸ παλάτι μου.

Σὲ λίγο ὁ "Ἀρχοντας τῆς Γούγκλας — δεμένος καθὼς εἶναι — θρίσκει ἀπαλωμένος χάμω ἔξω στὸν κῆπο τοῦ παλατιοῦ. Τὸν ἔχουν τοποθετήσει ἀνάμεσα στους κορμούς δυὸ κοντινῶν δέντρων...

Σὲ κάθε δέντρο ἀπ' αὐτὰ σκαρφαλώνει κι ἀπὸ ἕνας ἀράρης πού κρατᾷ στὰ χέρια του τὴ μιὰ ἀπ' τὶς ἄκρες ἐνὸς μεγάλου καὶ γεροῦ δίχτυου. Καὶ τὸ δίχτυ αὐτό, σιγά - σιγά τὸ τραβοῦν ἐπάνω στὰ κλαδιά τῶν δυὸ κοντινῶν δέντρων.

"Ὑστερα μέ τὶς ὁδηγίες τοῦ Γκουρόγκα κρύβονται κι αὐτοὶ στὰ ἴδια πυκνά κλαδιά...

Ὁ φύλαρχος σκύβει ἀμέσως πάνω στὸν δεμένο Ταρζάν καὶ κάτι τοῦ λέει...

Τέλος, θάζει, γύρω του, νὰ τὸν φυλᾷ δυὸ ἀραπάδες.

Τὴν ἴδια ὁμῶς στιγμή, βήματα ἀκούγονται νὰ πλησιάζουν. Εἶναι ὁ χοντρός Ἀμερικανὸς κι' ἡ πανέμορφη ἡθοποιὸς "Ἐλσα. Ἐρχονται νὰ ἰδοῦν τὸν "Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Χάριμαν τὸν γνωρίζει:

— "Ἐ, Ταρζάν, τοῦ λέει. Καὶ ρὸ εἶχαμε νὰ σέ δοῦμε! Ἀπὸ τὴν τελευταία ταινία πού ἤρθες καὶ γύρισες στὴν Ἀμερική. Ἀποτυχία κι' αὐτή! Ὁ κόσμος ζητάει τώρα «Γκαοῦρ»!... Γκαοῦρ καὶ πάλι Γκαοῦρ!... Ἡ μοιρία σου πέρασε πιά, φίλε μου!

Ὁ Ταρζάν δὲν τοῦ ἀποκρίνεται. Μὰ οὔτε κἂν τὸν προσέχει. Δεμένος καθὼς βρίσκεται κάτω — σὲ αὐτὴ τὴν τόσο ἐξευτελιστικὴ θέσι — ρίχνει λαίμαργες ματιές στὴν πανέμορφη λευκὴ γυναῖκα...

Ἡ "Ἐλσα τὸν κυττάζει μὲ ἀπογοήτευσιν:

— Ἐσὺ λοιπὸν εἶσαι ὁ περιθώριος Ταρζάν; τοῦ κάνει μὲ περιφρόνησι. Πρῶτη φορὰ βλέπω πῶς εἶσαι στὸ φυσικὸ σου... Στὸν κινηματογράφο πού σ' ἔβλεπα, μὲ τὸ μακιγιάζ πού σοῦκαναν, κάπως τραγώδους... Ἐτσι ὁμῶς εἶσαι χάλια!... Ἐχασα κάθε ἰδέα γιὰ σένα... Γέρασες πιά, καὺ μένε Ταρζάν! Γέρασες, δυστυ

χισμένε!...

—Πάμε τώρα μέσα, τούς λέει ο φύλαρχος Γκουρόγκα. Από στιγμή σε στιγμή μπορεί να φθάση το «ψάρι» που θα τσιμπήσει στο «δόλωμά» μου!

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ

Τό ίδιο αυτό πρωί, ή πανώρια μελαψή Έλληνίδα ξυπνάει άνήσυχη και φοβισμένη από ένα τρομακτικό όνειρο!..

Είδε, λέει, πώς ο άγαπημένος της Γκαούρ πήγε να σώσει ένα μαύρο φαρμακερό φίδι που ζητούσε να το κατασπαράξει μιιά τίγρι. Την ίδια όμως στιγμή μιιά τεράστια άράχνη παρουσιάζεται. Άρπάζει με τὰ τρομερά δόντια της τὸ ατρόμητο μελαψό παληκάρι και άνοιγοντας τὸ άπαισιο στόμα της έτοιμάζεται να τὸ καταβροχθίση...

Μά δέν προφταίνει. Σχεδόν ταυτόχρονα ένα μανιασμένο λιοντάρι παρουσιάζεται. Καί μ' ένα πήδημα χύνεται πάνω στην ύπερφυσική άράχνη. Τη σπάζει με τὰ νύχια και τὰ δόντια του και σώζει τὸν Γκαούρ από βέβαιο και φρικτό θάνατο!

Ύστερα, τὸ μανιασμένο λιοντάρι γυρίζει και χυμάει πάνω της...

Αυτὰ θυμάται μονάχα άπ' τὸ όνειρό της ή Ταταμπού. Άπό κει και πέρα ή μνήμη της θαμπώνει και σκοτεινιάζει...

«Πρέπει να φύγω άμέσως, συλλογιέται. Σίγουρα κάποιο μεγάλο κακό θά συμβή σήμε-

ρα στὸν Γκαούρ. Πρέπει να τὸν συναντήσω. Θέλω να βρίσκομαι κοντά του!...

Έτσι, άπ' τὸ άνοιγμα τῆς ξυλένιας καλύβας που είναι φιαγμένη στα ψηλά κλαδιά του δεόρατου δέντρου, σκύβει κάτω...

Ο γοριλλάνθρωπος Νταμπούχ κοιμάται βαθειά πλάι στὸν κορμό του δέντρου... Όλη τῇ νύχτα μένει έάγρυπνος για να τὴν προσέχει και να τὴν προστατεύη. Μόνο σάν ξημερώνει γέρνει κι αυτός να κοιμηθῇ και να ξαποστάση τὰ βλέφαρά του!...

Οί γιγαντόσωμοι γορίλλες του που πάντα τριγυρίζουν κάτω άπ' τὸ δέντρο, έχουν φύγει τώρα. Οί χαρούμενες φωνές τους άκούγονται πάνω γύρω καρμποφόρα δέντρα. Έχουν σκαρφλώσει σ' αυτά για να πάρουν τὸ πρωινό τους.

— Τώρα είναι ή κατάλληλη εύκαιρία για να δραπετεύσω, συλλογιέται ψιθυριστά ή Ταταμπού. Καί, σιγά - σιγά, αρχίζει να κατεβαίνει άπ' τὸ δέντρο, φροντίζοντας να μην κάνει τὸν παραμικρό θόρυβο. Τρέμει στη σκέψι πώς μπορεί να ξυπνήση ο τρομακτικός γοριλλάνθρωπος και να τὴ δῇ.

Άλλοίμονο όμως! Η τύχη δέν τὴ βοηθάει αυτή τῇ φορά: Λίγο πριν φθάση κάτω, πατάει άπρόσεκτα σ' ένα πιό λεπτό κι αδύναμο κλαδί. Κ' εκείνο σπάζοντας με κρότο, τὴν κάνει να σωριαστή θαραιά κάτω στο χῶμα πλάι στὸν κοιμισμένο Νταμπούχ. Η Ταταμπού μένει άκίνητη σάν μαρμαρωμέ

νη, στή θέσι πού ἔπεσε. Κυττάζει μέ τρόπο καί δέος τόν γοριλλάνθρωπο! Περιμένει νά τὸν ἰδῇ νά ξυπνή, νά πετιέται ὀρθός, νά τὴν ἀρπάξῃ στὰ τεράστια τριχωτά μπράτσα του καί νά τὴ φυλακίσῃ πάλι στὴν ψηλὴ ξυλένια καλύβα...

Τί παράξενο ὅμως!... Τί ποτ' ἀπ' ὅλ' αὐτὰ δὲν γίνεται. Ὁ Νταμπούχ συνεχίζει νά κοιμάται βαθειά καί νά ροχαλίσῃ σάν δράκος!...

«Πόσο κουρασμένος θὰ εἶναι, συλλογιέται ἡ πανώρια Ἑλληνίδα, γιὰ νά μὴν ξυπνήσῃ μέ τόσο κακὸ πού γίνηκε!»

Ἔστερα, κυττάζοντάς τον μέ συμπάθεια, ψιθυρίζει:

— Καϋμένη Νταμπούχ!... Μοιάζεις μ' ἓνα τρομακτικὸ θερίο!... Ὅμως εἶσαι περισσὸ τερο «ἄνθρωπος» ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους ἀνθρώπους!... Μακάρι ὁ Ταρζάν νά εἶχε τὴ δική σου μεγάλη καρδιά!... Μακάρι νά εἶχε τὴν εὐγενικιά ψυχὴ σου!...

»Σάν ξυπνήσης καί δῆς πὼς λείπω, μὴ στεναχωρηθῇς. Θὰ γυρίσω πάλι κοντὰ σου... Ἐέρω πὼς μ' ἀγαπᾷς... Μὰ ποτὲ δὲν θὰ τολμήσης νά μοῦ τὸ πῆς... Καταλαβαίνω, δυστυχισμένε, τὸ τρομερὸ δράμα πού παίζεται στὴν καρδιά σου!... Ἡ πανώρια ψυχὴ σου, σπαράζει, ἀλλοίμονο, μέσα σ' ἓνα τερατόμορφο κορμί!... Φτωχέ μου Νταμπούχ! Ἡ ζωὴ ἔχει καταντήσι γιὰ σένα θάρος! Βάρος ἀβάσταχτο!... Σὲ λυπᾶμαι!... Μὰ δὲν μπορῶ... Δὲν ἔχω τὸ κουράγιο νά σοῦ χαρίσω μέ τὸ μαχαίρι μου τὸ

λυτρωτὴ θάνατο!... Δὲν ἔχω τὴ δύναμι νά σοῦ κάνω τὸ μεγάλο αὐτὸ καλὸ!...

Αὐτὰ τὰ λόγια ψιθυρίζει ἡ πανώρια «Κόρη τῆς Ζούγκλας»... Ἔστερα ξεκινάει ἀργὰ πατώντας στὶς μύτες τῶν γυμνῶν ποδαριῶν τῆς. Καί παίρνει τὸ μονοπάτι πρὸς τὴν ἀνατολή... Τραβάει γιὰ τὸ θεόρατο πέτρινο θουνό τοῦ ἀγαπημένου τῆς Γκαούρ!

Ὁ γοριλλάνθρωπος σταματάει ἀμέσως τὸ ροχαλητὸ καί κρυφανοίγει τὰ βλέφάρα του. Ἀφουγκράζεται γιὰ λίγο τὰ θήματα τῆς Ταταμποῦ πού ἀπομακρύνεται. Τέλος, ἀνασηκώνεται ἀργὰ καί κυττάζοντας πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού πήρε φεύγοντας ἡ μελαψὴ Κόρη... Τὰ μάτια του εἶναι θολά καί χοντρά δάκρυα ἀλάκωνουν τὸ ἀπαίσιο πρόσωπό του, καθὼς μουρμουρίζει:

-- «Ταταμποῦ» -- «Καταλαβαίνει» -- «Νταμπούχ»!... «Ἐέρει» -- «Ἐγώ» -- «Ἀγαπᾷ»!.

Κι' ἐνῶ ἓνας πονεμένος λυγμὸς πνίγεται στὸ λαιμὸ του, συνεχίζει:

— «Ταταμποῦ» -- «Ὁχι» -- «Νταμπούχ»!... «Ταταμποῦ» -- «Γυναικὰ» -- «Γκαούρ»!.

Σὰ νά θέλῃ νά πῇ ὁ δυστυχισμένος:

«Ἡ Ταταμποῦ δὲν ἀνήκει σ' ἐμένα... Ἡ Ταταμποῦ θὰ γίνῃ γυναῖκα τοῦ Γκαούρ!».

Ὁ γοριλλάνθρωπος εἶχε ξυπνήσει ἀμέσως μέ τὸ σπᾶσιμο τοῦ κλαδιοῦ καί τὴν πτώσι τῆς μελεψῆς Ἑλληνίδας. Ἐκνε ὅμως τὸν κοιμισμένο, ροχαλίζοντας ψεύτικα... Δὲν ἤθελε

νά την ἐμποδίσω νά πάη στὸν ἀγαπημένο της. Μὰ οὔτε ἤθελε νά τῆς δώσῃ τὴν ἀδεια καὶ γι' αὐτό...

— Ἔτσι, σηκώνεται τώρα μὲ θουρκωμένα μάτια καὶ προχωρεῖ, παίρνοντας τὸ κατόπι τὴν Ταταμπού... Θὰ τὴν παρακολουθήσῃ ἀθέατος γιὰ νὰ βρισκεται κοντά της καὶ νά τὴν προστατέψῃ σὲ κάθε κίνδυνο! Ἀλλοίμονο στὰ θεία ἢ στοὺς ἀνθρώπους πού θὰ βελήσουν νά τὴν πειράξουν!...

ΤΟ «ΨΑΡΙ» ΘΑ ΤΣΙΜΠΗΣΗ:

Ὁ ἔμπιστος καὶ τετραπέρατος ἀράπης — ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ φύλαρχου Γκουρόγκα — κατάφερε νὰ ξεγελάσῃ, ὅπως εἶδαμε, τὸν Ταρζάν. Καὶ παίρνοντας τὸ μονοπάτι γιὰ τὸ βουνὸ τοῦ Γκαούρ, πάει νὰ ξεγελάσῃ κ' ἐκεῖνον...

— Ἔτσι, φθάνει κάποτε στὴν πέτρινη σπηλιά τῆς κορφῆς καὶ συναντᾷ τὸν μελαψὸ γίγαντα:

— Πανώριε κι ἀτρόμητε ἄρχοντα Γκαούρ! τοῦ λέει κάνοντας βαθειὰ ὑπόκλησι μπροστά του, μὲ μεγάλο σεβασμό. Εἰμαι ἕνας ἀπ' τοὺς ἔμπιστους ἀνθρώπους τοῦ φύλαρχου Γκουρόγκα!... Ὅμως αὐτὴ τῇ στιγμῇ ἔρχομαι ἐδῶ γιὰ νὰ προδώσω τὸν Ἀφέντη μου!... Νὰ προδώσω τὸν ἀνθρώπο πού μου ἔχει τόση ἐμπιστοσύνη!...

— Τί συμβαίνει; ρωτᾷ παρανεμένος ὁ μελαψὸς γίγαντας.

Κι ὁ μαῦρος τοῦ ἀποκρίνεται:

— Ὁ φύλαρχος ἔστησε παγίδα στὸν Ταρζάν. Τὸν ἔπιασε καὶ τὸν κρατᾷ δεμένον χειροσπῆδα στὸν κῆπο τοῦ παλατιοῦ του... Θέλει νὰ τὸν πουλήσῃ στοὺς δυὸ λευκοὺς Ἀφρικάνους... Θὰ τοῦ δώσουνε πολλὰ ἑκατομῦρια δολάρια!... Μὰ ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν δέχεται, μὲ κανένα τρόπο, νὰ τοῦς ἀκολουθήσῃ... Κι' ὁ Ἀφέντης μου εἶχε γίνῃ ἐξω φρενῶν πού κινδυνεύει νὰ χάσῃ τὰ χρήματα!... Ἄν ὁ Ταρζάν δὲν δεχτῇ ὡς τὸ τέλος νά πάη στὴν Ἀμερική, ξέρω καλὰ πὼς ὁ Ἀφέντης μου θὰ τὸν σκοτώσῃ!... Ὁ Γκαούρ τὸν κυττάζει καχύποπτα:

— Κ' ἐσένα τί σ' ἔκανε νάρθῃς ἐδῶ νὰ προδώσῃς τὸν ἀφέντη σου; τὸν ρωτᾷ.

Ὁ μαῦρος χαμηλώνει τὰ μάτια του:

— Ντρέπουμε νὰ σὸ πῶ, Ἀρχοντά μου! Φοβᾶμαι μὴ θυμώσῃς καὶ μὲ πνίξῃς...

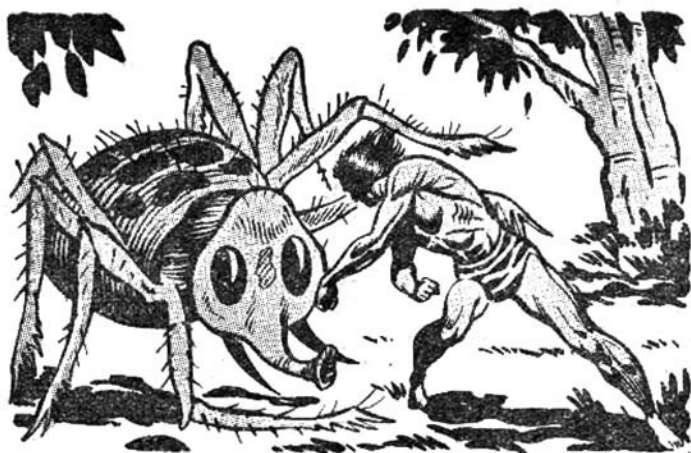
— Τί σ' ἔκανε νάρθῃς ἐδῶ; ξαναρωτᾷ, ἀγρία τώρα ὁ γίγαντας.

Κι ὁ ἀράπης, τοῦ ἀποκρίνεται δειλά:

— Τὸ συμφέρον, Ἀρχοντά μου!... Αὐτὸ τὸ ἀναθεματισμένο Συμφέρον!... Στὸ εἶπα καὶ σκότωσέ με... Ψέμμα τὰ δὲν μπορῶ νὰ πῶ!...

— Ποιὸ συμφέρον, δηλαδή; — Ὁ Ταρζάν ἔταξε νὰ μοῦ δώσῃ ἑκατὸ χρυσὰ φλωριά!...

— Ὁ Ταρζάν; Σ' ἔστειλε λοιπὸν ἐδῶ, ὁ Ταρζάν;

Εκφηνικά μιὰ τεράστια τρομακτική ἀράχνη χύνεται νὰ σπαράξη τὸν Γκαούρ.

— Ναι, "Αρχοντά μου!... 'Αλλά γιατί θυμώνεις; "Αν εἶναι γιὰ τὰ ἑκατὸ φλωριά, τὰ κανονίζουμε... "Αμα καταφέρει νὰ τὸν σώσης πᾶρε τὰ μισά!... Κ' ἐσὺ φουκαρᾶς εἶσαι σὰν κ' ἐμένα, "Αρχοντά μου!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τὸν ξαναρωτᾷει σὰ νὰ μὴ πιστεύη στ' αὐτιά του:

— "Ὡστε ὁ Ταρζάν σ' ἔστειλε ἐδῶ;

— Ναι... Μ' ἔστειλε νὰ πέσω στὰ πόδια σου! Νὰ κλάψω γι' αὐτόν! Νὰ σέ παρακαλέσω νὰ τὸν βοηθήσης!.. Εἶναι ἁμαρτία νὰ τὸν ἀφήσης νὰ χαθῇ... "Υστερα εἶναι κι ἄπο πεινήντα λίρες ὁ καθένας μας. Γιατί νὰ τίς ἀφήσουμε κι αὐτὲς νὰ χαθοῦνε. Ἁμαρτία

εἶναι κι αὐτή!.. Ὁ θεὸς Κρά ουμπα θὰ ρίξη φωτιά νὰ κάψῃ τή... θλακεία μας!

Ὁ Γκαούρ συλλογιέται χωρὶς νὰ προσέχῃ τὰ λόγια του:

— Μακάρι ὁ Ταρζάν νὰ μετάνιωσε γιὰ τὰ ὅσα μοῦ ἔχει κάνει!... Μακάρι ν' ἀποφάσιζε ἀπὸ δῶ καὶ πέρα νὰ γίνῃ καλὸς ὅπως ἦταν ἄλλοτε!... Πόσο θὰ ἠθελα νὰ ξαναγίνῃ φίλος κι ἀδελφός μου!

Ὁ Ποκοπικό πού παρακολουθεῖ τὴ συζήτησι, πετάγεται:

— Ξέρεις τί λέω ἐγὼ, Γκαουράκο; Νὰ μὴ θιαστοῦμε νὰ σώσουμε τὸ «Μεγαλειότατο»! "Ας ἀφήσουμε πρῶτα νὰ τὸν «καθαρίσῃ» ὁ Γκουρόγκας, κ' ὕστερις κάνουμε τὸ καθήκον μας!... Γιαθὰς - γιαθὰς πού

λένε κ' οί... "Ελληνες. 'Η καλή δουλειά άργεί νά γίνη!..

Ο μελαψός γίγαντας άπλώνει τή χερούκλα του, χουφτιάζει άπ' τή μέση τόν νάνο και τόν άποθέτει πάνω στόν ώμο του!

— Πάμε, λέει στόν 'Αράπη. Μόνον ένας άνανδρος δέν βοηθάει κάποιον πού κινδυνεύει... "Εστω ακόμα κι άν είναι άσπονδος έχθρός του!...

Κι άρχίζουν νά κατεβαίνουν τά τρομακτικά βράχια τού θεόρατου πέτρινου βουνού.

Ψηλά άπ' τήν κορφή άκούγεται ή στριγγλιάρικη φωνούλα τής Χουχούς.

— Καλέ, έμένα ένθάδε θά μέ άπαράτησης, Ποκοπίκαρέ μου; Θ' άνησυχώ καλέ, μήπως έπαθες κανένα κακό για

νά θάλω πλερέζες, μέ άσυγχωρείτε κιόλας!

Ο νάνος τήν καθησυχάζει:

— Μή φοβού, μικρή μαμζέλ:

"Αν μέ σκοτώσουνε θά σού.... τελεφωνήσω!

Η ΧΟΥΧΟΥ ΕΚΔΙΚΙΕΤΑΙ

Ο Γκαούρ μέ τόν Ποκοπίκο στό σβέρκο του, φθάνει τέλος κάτω άπ' τόν βουνό του. Ο τετραπέρατος μαύρος πού τόν ακολουθεί, μουρμουρίζει άνήσυχος:

— Έγώ φοβάμαι νά ρθώ μαζί σου "Αρχοντά μου!... Μόλις σέ δη ό 'Αφέντης μου θά καταλάβη πώς έγώ, πού έλλειπα, σέ είδοποίησα... Καί τόν λιγώτερο πού θά μου κάνη

Η άτρέμητη 'Ελληνίδα Ταταμπεύ καρφώνει μέ λύσσα τόν μαχαίρι της στό λαιμό τού μανιασμένου θηρίου.

είναι νά με γδάρη ζωντανό!..

Ο μελαψός γίγαντας δέν τοῦ δίνει καμμιά σημασία. Μόνο τρέχοντας παίρνει τὸ δρόμο γιὰ τὸ παλάτι τοῦ κακοῦ φύλαρχου Γκουρόγκα. Ἐνα μονάχα σκέπτεται αὐτὴ τὴ στιγμή. Νά σώσῃ τὸν Ταρζάν. Κι ἂν μπορέσῃ, νά τὸν ξανακάνῃ φίλο κι ἀδελφὸ τοῦ.

Ἔτσι, γρήγορα χάνεται στὸ βάθος τῆς πυκνῆς κι ἄγριας Ζούγκλας.

Μονάχα ὁ Ποκοπίκο — πᾶνω ἀπ' τὴ ράχη τοῦ Γκαούρ — φωνάζει στὸν μαῦρο ἀπεσταλμένο:

— Ὡστε δὲν θάρθῃς μαζὶ μασαάας;

— Ὁχιιι!...

— Καὶ τόχα μιὰ σκασιλαάα ααα!...

.....
Ἡ πανώρια Ταταμπού, λίγες στιγμὲς μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Γκαούρ, φθάνει οὐτοὺς πρόποδες τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ τοῦ. Χωρὶς θέβαια νά ξέρῃ πῶς σὲ μικρὴ ἀπόστασι πίσω τῆς ἔχει φθάσει κι ὁ τρομακτικὸς γοριλλάνθρωπος πού τὴν παρακολουθεῖ.

Ὁ ἀράτης τοῦ φύλαρχου Γκουρόγκα τὴ βλέπει καὶ κρύνεται κάπου γιὰ νά μὴν τὸν ἀντιληφθῇ. Ὅμως τὸν πῆρε τὸ μάτι τοῦ Νταμπούχ.

Ἡ μελαψὴ «Κόρη τῆς Ζούγκλας» σκαρφαλώνει στὰ βράχια καὶ φθάνει στὴ σπηλιὰ τοῦ ἀγαπημένου τῆς γίγαντα.

Ἡ Χουχού τὴν ὑποδέχεται μὲ κατεβασμένα μούτρα.

— Ποῦ εἶναι ὁ Γκαούρ; ρω-

τάει ἡ Ταταμπού.

— Καλὲ φαίνεται πῶς τὸν ἀπεθύμησες, τῆς κάνει εἰρωνικά ἡ πυγμαία. Μὰ δὲν εἶναι πιά γιὰ τὰ μούτρα σου, μὲ ἀσυγχωρεῖτε κιόλας!

— Ποῦ εἶναι ὁ Γκαούρ, τὴν ξαναρωτᾷ, δυνατὰ κι ἄγρια τώρα, ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα.

Ἡ Χουχού προσπαθεῖ νά γελάσῃ:

— Χί χί, χί!... Καλὲ μὴ γκαρίζεις ἔτσι καὶ δὲν σὲ ἀφοβᾷται κανένας!

Ἡ Ταταμπού χάνει τὴν ὑπομονή τῆς σκύβει μανιασμένη καὶ τὴν ἀρπάζει ἀπ' τὸ ἓνα πόδι. Τὴ σηκώνει ψηλὰ καὶ προχωρῶντας φθάνει στὴν ἄκρῃ ἑνὸς μεγάλου βράχου. Ἀρχίζει νά τὴν κουνάει πάνω ἀπ' τὸ τρομακτικὸ βάραθρο.

— Μίλησε, τῆς φωνάζει. Θὰ σὲ παρατήσω νά γκρεμοσκισητῇ κάτω!...

Ἡ ἀμοιρὴ Χουχού τρομάζει ἀφάνταστα. Καὶ φυσικὰ παθαίνει τὸ λιγώτερο πού μπορεῖ νά πάθῃ μιὰ φιθιτοῖαρά σαν κι αὐτὴν.

— Καλὲ ἀμάν, ἀφέντισσά μου, ξεφωνίζει κλαψιάρικα. Καλὲ μὴ μὲ κρατῇς ἔτσι ἀνάποδα γιατί... γιατί... γιὰ τί τὰ «νερά» κατεβαίνουνε στὸ κεφάλι μου...

Ἡ Ταταμπού καταλαβαίνει, ἡ μᾶλλον βλέπει, τί ἔχει πάθει ἀπ' τὸν τρόπο τῆς καὶ τὴ στήνει ὀρθή.

Ἡ ἀμοιρὴ ἔχει γίνῃ μούσκεμμα! Τὰ «νερά τοῦ τρόμου» ἔχουν θρέξει ἀκόμα καὶ τὸ θρυλικὸ τσουλούφι τῆς.

Εὐτυχῶς τώρα πού στέκεται

ὀρθή, οἱ «ὕγρασιες» κατεβαίνουν πρὸς τὰ πόδια της.

— Πέσο' μου λοιπόν, πού πήγε ὁ Γκαούρ; τὴ ρωτάει γιὰ τρίτη φορά ἡ Ἑλληνίδα.

Ἡ Χαυχού θέλει νὰ ἐκδικηθῇ γιὰ τὸ «ὕγρὸ ρεζίλικι» πού ἔπαθε. Κι ἀποφασίζει νὰ τὴν ξεγελάσῃ. Γιὰ νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ θρῇ τὸν ἀγαπημένο της:

— Καλὲ τώρα μόλις ἔφυγε, τῆς ἀποκρίνεται. Πηγαίνει κατὰ κεῖ...

Καὶ τῆς δείχνει πρὸς ἄλλη κατεύθυνσι. Τὴν ἀντίθετη ἀκριβῶς ἀπ' αὐτὴν πού πήρε ὁ μελαψὸς γίγαντας.

Ἡ πανώρια Ταταμπού κατεβαίνει γρήγορα τ' ἀπόκρημνα βράχια... Φθάνει κάτω καὶ ξεκινάει βιαστικῇ, παίρνοντας τὴ στραβὴ κατεύθυνσι πού τῆς εἶχε δώσει ἡ ζηλιάρα πυγμαία!

Ο ΝΤΑΜΠΟΥΧ ΔΕΝ ΞΕΓΕΛΙΕΤΑΙ

«Ὁμως, ξεχάσαμε τὸν γοριλλάνθρωπο!... Τί ἔκανε, ἄραγε σὸ διάστημα πού ἡ Ταταμπού βρισκόταν πάνω στὴν κορφὴ τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ;

Καὶ νά: Τὸ μάτι του — δὲ πῶς ξέφυγε — εἶχε πάρει τὸν μαῦρο ἰθαγενῆ. Τρέχοντας λοιπόν, φθάνει σὸ μέρος πού εἶχε κρυφτῇ καὶ τὸν ἀρπάζει, σὰν παιχιδάκι, στὶς τεράστιες τριχωτὲς χεροῦκλες του. Ἐκεῖνος μάταια σπαρταράει καὶ χτυπιέται γιὰ νὰ τοῦ ξεφύγῃ.

— «Τί» «Ζητάει» «Ἐδῶ» ; τὸν ρωτάει ὁ Νταμπούχ.

Ὁ πονηρὸς ἀράπης προσπαθεῖ νὰ τοῦ πῇ κάποιο ψέμα.

Μὰ ὁ γοριλλάνθρωπος δὲν εἶναι τόσο κουτὸς ὅσο νομίζει ἐκεῖνος. Καταλαβαίνει πῶς γιὰ νὰ κρυφτῇ ὁ ἀράπης κάτω ἀπ' τὸ πέτρινο βουνό, κάτι θὰ τρέχῃ μὲ τὸν Γκαούρ.

Ἔτσι, σφίγγοντας τὸ λαιμὸ τοῦ μαύρου, μουγγρίζει ἀγρία :

— «Ὅχι» «Ἀλήθεια» «Πνίγει»!

Ἄν δὲν μοῦ πῆς δηλαδὴ τὴν ἀλήθεια, θὰ σὲ πνίξω.

Ἔτσι ὁ «ἀπεσταλμένος», βλέποντας τὸ Χάρο μὲ τὰ γουρλωμένα, ἀπ' τὸ σφίξιμο τοῦ λαιμοῦ του, μάτια, ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ τρέμοντας :

— Ὁ Γκαούρ τρέχει τώρα γιὰ νὰ φτάσῃ γρήγορα σὸ παλάτι τοῦ φύλαρχου Γκουρόγκα. Ὁ Ἀφέντης μου μ' ἔστειλε νὰ τὸν ξεγελάσω. Τοῦ εἶπα πῶς τάχα κινδυνεύει ὁ Ταρζάν. Καὶ πηγαίνει νὰ τὸν σώσῃ! Σὰν θὰ φθάσῃ ἐκεῖ, ὁ φύλαρχος τοῦ ἔχει στήσει παγίδα. Θὰ τὸν πιᾷσῃ καὶ δεμένον μὲ ἀλυσίδες θὰ τὸν δώσῃ σὲ δυὸ λευκοὺς πού θὰ τὸν μεταφέρουν σὲ κάποια πολὺ μακρινὴ χώρα!...

Ὁ Νταμπούχ μὲ ἀνοιχτὴ τὴν παλάμη του δίνει σὸν ἀράπη ἓνα ἑλαφρὸ χτύπημα σὸ κεφάλι. Κι' ἐκεῖνος σωριάζεται κάτω ἀνίσθητος.

Ὁ γοριλλάνθρωπος σηκώνει τώρα ψηλὰ τὸ κεφάλι του καὶ κυττάζει πρὸς τὴν κορφὴ

του πέτρινου θουνού. 'Απα-
σχολημένος με τον μαύρο ι-
θαγενή, δεν είδε πώς ή με-
λαψή κόρη είχε κατέβει και
φύγει. Και συλλογιέται: «'Η
Ταταμπού θα μείνη πάνω στη
σπηλιά, περιμένοντας τον
Γκαούρ να γυρίσει. 'Εκεί θα
είναι άσφαλισμένη... Μπορώ
λοιπόν εγώ να φύγω...».

Και ξεκινάει τρέχοντας.
Παίρνει κι' αυτός το δρόμο
για το παλάτι του φύλαρχου
Γκουρόγκα.

.....

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

"Ας αφήσουμε τώρα τον
τρομακτικό Νταμπού, κι' άς
τρέξουμε να φθάσουμε την
πανώρια μελαψή Ταταμπού.
Νά δούμε πού πήγε. Τι απέ-
γινε...

"Οπως θυμόσατε, την εί-
χαμε δη — ξεγελασμένη από
τη Χουχού — να φεύγη απ' το
πέτρινο θουνό, παίρνοντας την
αντίθετη κατεύθυνση από κεί-
νη πού είχε πάρει ο Γκαούρ.

Μά ή Τύχη έρχεται κι' αυ-
τή τη φορά να κάνει το θάμμα
της.

Δέν έχει προφτάσει να προ-
χωρήσει πολύ, όταν μιιά γι-
γαντόσωμη μαύρη άρκούδα,
παρουσιάζεται ξαφνικά μπρο-
στά της.

"Η άτρόμητη Έλληνίδα τρα-
βάει άμέσως το φονικό μα-
χαίρι της. Και τη στιγμή πού
το φοβερό θειό χύνεται να
την άρπάξει, προφταίνει να το

χτυπήσει στο άριστερό του
στήθος. Το μαχαίρι όμως ξε-
φεύγει λίγο δεξιότερα και ή
λάμα του δέν θρίσκει την άρ-
κούδα στην καρδιά. Τη χτυ-
πάει στην κλειδώσι άκριβώς
του άριστερού της ποδαριού
και της κόβει το νεύρο. "Ετσι
το ένα πόδι της μένει παρά-
λυτο κι' άχρηστο.

Το λαθωμένο θηρίο σηκώ-
νεται όρθο τώρα και ούρλια-
ζοντας σπαρκτικά στριφογυ-
ρίζει σαν τρελλό! "Ενώ ή
Ταταμπού θρίσκει την εύκαι-
ρία και το θάζει στα πόδια.

Σαστισμένη όμως καθώς
είναι μπερδεύει την πορεία
της: Δέν ακολουθεί την κα-
τεύθυνση πού της είχε δώσει ή
Χουχού, μά προχωρεί κατά
κεί, πού, πριν λίγο, τράθηξε
ό γοριλλάνθρωπος.

Ομως, γρήγορα καταλα-
βαίνει τό... λάθος της και κά-
νει να γυρίσω πίσω...

Πώς όμως; "Αφού ή πλη-
γωμένη άρκούδα την κυνη-
γάει προχωρώντας όρθή, με
τά δυο μονάχα πισινά της πο-
δάρις.

Εύτυχως πού έτσι δέν μπο-
ρεί να τρέξει γρήγορα. Γιατί
οι άρκούδες μόνο με τά τέσ-
σερα μπορούν ν' αναπτύξουν
ταχύτητα.

"Ετσι, ή Ταταμπού άναγκά-
ζεται να συνεχίσει το φευγιό
της προς τη στραβή — όπως
νομίζει — κατεύθυνση πού πή-
ρε μόλις χτύπησε το θειό...
Κι' ή μανιασμένη άρκούδα την
άκολουθεί, μά δέν μπορεί να
τη φθάσει...

Προχωρούν άρκετά έτσι...

‘Ο Γκαούρ κι ὁ Νταμπέυχ κρυφοκυττάζοντας βλέπουν μιὰ παράξενη συνοδεία νά περνάει ἀπὸ μπροστά τους . . .

Ξαφνικά, ἡ μελαψή κόρη κοντοστέκεται ἀνήσυχη. Κάποιον ἔχει ἀντικρύσει σὲ κάποια ἀπόστασι μπροστά της.

— Μπα! ψιθυρίζει χαμένα. Πῶς βρέθηκε ἐδῶ ὁ Νταμπέυχ; Ποῦ νά πηγαίνει ἀράγε; Πρέπει νά κρυφτῶ κάπου ὥσπου νά ξεμακρύνῃ λίγο. ‘Υστερα θά τὸν παρακολουθῶ... Μπορεῖ ἡ Χουχού νά μὲ ξεγέλασε. Νά, μοῦ ἔδειξε τὸν ἀντίθετο δρόμο... ‘Ο γοριλάνθρωπος μυρίζεται καλύτερα... Σίγουρα τὸν Γκαούρ θά πηγαίνει νά συναντήσῃ κι αὐτός... Κάτι κακὸ θά ἔμαθε πῶς τοῦ συμβαίνει... Εἶναι τὸ ὄνειρο ποῦ εἶδα ἀπόψε!..

‘Ομως, στὸ μεταξύ, ἡ γιγαντόσωμη μαύρη ἀρκούδα ἔχει πλησιάσει πολὺ. ‘Η Τατα-

μποῦ βρίσκεται σὲ ἀφάνταστα δύσκολη θέση: ‘Αν προχωρήσῃ θά τὴν δῇ ὁ Νταμπέυχ! ‘Αν μείνῃ θά τὴν σπαράξῃ τὸ μανιασμένο θηριό! Μπροστά γκρεμὸς καὶ πίσω ρέμμα!...

Κι’ ἀποφασίζει νά μείνῃ καὶ νά παλέψῃ μὲ τὴν ἀρκούδα.

‘Ετσι, μόλις προφταίνει νά ξανατραβήξῃ τὸ μαχαίρι καὶ τὸ θηριό ξαναχύνεται πάνω της. Τώρα ὅμως ἡ ἀρκούδα παλεύει μὲ τὸ ἓνα χέρι μονάχα καὶ μὲ τὰ τρομακτικὰ σαγόνια της!...

‘Η ἀτρόμητη «Κόρη τῆς Ζούγκλας» καὶ πάλι δὲν δειλιάζει. Μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, καρφώνει τὸ μαχαίρι στὸ λαιμὸ τοῦ θηρίου. Μιά θύρσι

άπο κόκκινο άχνιστό αίμα ξεπετιέται. "Ομως και πάλι ή γιγαντόσωμη άρκούδα δέν σκοτώνεται. Βγάζει μονάχα τρομακτικά ούρλιαχτά!

Η Ταταμπού τρομάζει άφάνταστα. Γιατί, σίγουρα ό γοριλλάνθρωπος θά την άκούση και θά τρέξη κοντά τους. Κι' ή σκέψη αύτή της δίνει υπεράνθρωπη δύναμι και τρελλό θάρρος: Με μιά άπεγνωσμένη κίνησι καταφέρνει νά ξεφύγη άπ' τό θανατερό άγκάλιασμα του θεριού. Και μ' ένα λυσσασμένο χτύπημα, καρφώνει τό μαχαίρι της στήν καρδιά του.

Και ή φοβερή άρκούδα σωριάζεται άμέσως κάτω νεκρή, μ' έναν θαρύ, άπαίσιο γδούπο. Ένώ άπ' τό άνοιχτό στόμα της θγαίνουν ματωμένοι άφροί.

Η πανώρια Έλληνίδα παίρνει τώρα μερικές γρήγορες άνάσες. Σκουπίζει τό μαχαίρι της στή μαύρη γούνα του θηρίου και τό ξαναθάζει στή θήκη του. "Υστερα, κυττάζει με συμπόνια τή νεκρή άρκούδα και ψιθυρίζει:

— Δέν φταίω έγώ! Γιατί χύθηκες νά με σπαράξης; "Επρεπε ν' άμυνθώ. "Επρεπε, γιά νά σωθώ, νά σε σπαράξω έγώ. Αύτός είναι ό νόμος τής Ζούγκλας! Αύτός είναι ό νόμος τής Ζωής!

Λεύτερη τώρα ή Ταταμπού ξεκινάει... Παρακολουθεί αύτή τώρα, άθέατη τόν Νταμπούχ. "Οπως πρίν λίγο — χωρίς νά τό ξέρη — τήν παρακολουθούσε εκείνος.

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΖΗΤΑΕΙ ΒΟΗΘΕΙΑ

Καιρός όμως είναι τώρα ν' αφήσουμε τόν γοριλλάνθρωπο και τή μελαψή κόρη και νά παρακολουθήσουμε κι' έμείς τόν Γκαούρ.

"Οπως θυμόσαστε, τόν είδαμε νά τρέχη γιά τό παλάτι του φύλαρχου Γκουρόγκα, με τόν Ποκοπίκο θρονιασμένον πάνω στό σβέρκο του.

— "Ε, καπετάν Μαντράχαλε, του φωνάζει σέ μιά στιγμή ό τρομερός νάνος. "Αμα καμιά φορά διοριστής "Αρχοντας τής Ζουγκλίας, έμένα θά με δείχνουνε με τό δάχτυλο!.. "Αμέ!;

— Γιατί; ρωτάει χαμογελώντας ό Γκαούρ.

— Και ρωτάς;! Θά με δείχνουνε, τό λοιπόν, με τό δάχτυλο και θά λένε: «Τόν γλέπετε αύτόν τόν "Αντρακλα; Αύτός, μάτια μου, έκανε ίππασία στό σβέρκο του «Μεγαλειότατου»! Με άουγχωρείτε κιόλας πού λέει κι' ή Χουχού. Καλή της ώρα άν πέθανε και Θεός σωρέσ' τηνε άν ζή!..

— Χά, χά, χά! γελάει καλόκαρδα ό μελαψός γίγαντας συνεχίζοντας νά τρέχη...

— Πιό σιγά, Γκαουράκο μου, του ξαναφωνάζει ό Ποκοπίκο. Δέν θέλω νά μου κουράζεσαι και νά μου άρρωστήσης!... Καθότι άν πεθάνης έσύ...

— Θά στεναχωρεθής;
— Είναι νά μη στεναχωρεθώ; "Αφοϋ θά μείνω χωρίς... γαΐδαρο και θά με φάη ή πε-

ζοπορία!

Έτσι με τις άνοησίες του Ποκοπίκου περνάει ο δρόμος χωρίς να τον πολυκαταλάβουν, και φθάνουν, επί τέλους στο παλάτι του φύλαρχου.

Κι' αμέσως, κυττάζοντας απ' τὰ ξυλένια κάγκελλα του κήπου, τὰ μάτια του γίγαντα και του νάνου, αντικρύζουν κάτι αφάνταστα τρομερό!...

Κάτω, και ανάμεσα στους κορμούς δυο κοντινών δέντρων θρίσκειται ανάσκελα και δεμένος χειροπόδαρα ο Ταρζάν. Δυο τερατόμορφοι μαύροι φρουροί βρίσκονται κοντά του για να τον προστατεύουν! 'Αλλοίμονο σ' εκείνον που θα τολμήση να πλησιάση. Θά τον κάνουν αμέσως κομμάτια με τὰ φοβερά τους γιαταγάνια!...

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας" βογγάει πονεμένα και φωνάζει δυνατά:

— "Αχ, Γκαούουουρ!.. Πού είσαι «άδελφέ μου» να με βοηθήσης!... Νά με σώσης!...

Ο φοβερός και τρομερός Ποκοπικό πηδάει τώρα με θιάσι απ' τὸ σβέρκο του γιγαντώσωμο "Ελληνα. Τραβάει με λύσσα τη σκουριασμένη χατζάρα του και ξεφωνίζοντας άγρια: «—Πίσω και σὰς ξεφάγαααα!» δρμάει άκράτητος πρὸς τὰ... πίσω!...

— Ποῦ πᾶς; τὸν ρωτάει σιγά ὁ Γκαούρ.

— Γιά... τοῖσια μου, τοῦ ἀποκρίνεται.

Καὶ σκαρφαλώνοντας στὰ κλαδιά ἐνὸς πολὺ κοντινοῦ δέντρου, τοῦ ψιθυρίζει ἐμπιστευ-

τικά :

— Γκαουράκο!.. "Αμα δῆς κι' ἀρχίσῃ νὰ θρέχῃ, μὴ νομίσης πῶς... ἔπιασε θροχή!

— Μείνε ἐκεῖ πὺ σκαρφάλωσες, τοῦ λέει σιγὰ ὁ μελαψὸς γίγαντας. "Αν σὲ χρειαστῶ, θὰ σοῦ φωνάξω.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη, τοῦ κάνει ὁ Ποκοπικό. Προτιμῶ νὰ σπάω πλὰξ ἐκ τῶν ἄνωθεν!...

"Υστερα, προσθέτει, συμβουλευτικά :

— Καὶ τὸ νοῦ σου, Μαντράχαλε! Νὰ κάνῃς τὴ δουλειά σου χωρίς ἐπικίνδυνες παλικάριές... Δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι νὰ με ἀφήσης χωρίς... γαϊδούρι!

ΤΟ «ΔΟΛΩΜΑ» ΠΟΥ ΞΕΓΕΛΑΕΙ

Ο Γκαούρ κυττάζει πίσω απ' τὰ κάγκελα τὸν δεμένο Ταρζάν και τοὺς τερατόμορφους μαύρους, με τὰ τρομερά γιαταγάνια, πὺ τὸν φυλᾶνε!... Καὶ γιὰ λίγο μένει ἀκίνητος και συλλογισμένος.

Γρήγορα όμως παίρνει τὴ μεγάλη κι' ἡρωϊκὴ ἀπόφασι. Τραβάει αμέσως και σπάει ἕνα χοντρὸ κλαδὶ ἀπ' τὸ δέντρο πὺ βρίσκεται σκαρφαλωμένος ὁ Ποκοπικό. Καὶ φοβερὸ ρόπαλο γίνεται στὰ χέρια του.

"Υστερα, ὑποχωρεῖ λίγα θήματα, παίρνει φόρα και μ' ἕνα ὑπεράνθρωπο πῆδημα περνάει πάνω απ' τὰ κάγκελα και πέφτει μέσα στὸν κήπο τοῦ παλατιοῦ. Ἐνῶ ταύ-

θηκα γενναῖα καὶ ἵπποτικά,
γιατὶ εἶμαι "Ελληνας!... Καί
σοῦ ἔσωσα τὴ ζωὴ, ὄχι γιατί
εἶσαι ὁ παντοδύναμος "Αρ-
χοντας τῆς Ζούγκλας, μά για
τὶ ἦσουν ἕνας ὁποιοσδή-
ποτε ἄνθρωπος πού κινδύνευ-
ες!... Κι' ἕνα ζῶο νὰ κινδύ-
νευε, τὸ ἴδιο θάκανα!...

Οἱ δυὸ γίγαντες βρῖσκον-
ται τῶρα ὀρθοί καὶ ὁ ἕνας ἀν-
τίκρυ στὸν ἄλλον. Ἀνάμεσα,
καὶ κάτω ἀκριβῶς ἀπ' τὰ δυὸ
κοντινὰ δέντρα...

— Γκαούρ, τοῦ λέει ὁ λευ-
κὸς γίγαντας. Παλεύοντας μὲ
τοὺς μαύρους τοῦ Γκουρόγκα,
στραμπούληξα τὸ πόδι μου...
Μεῖνε ἐσὺ ἐδῶ πού θρίσκεσαι.
Ἐγὼ θὰ κάνω μερικά θήμα-
τα. Καὶ κύτταξε νὰ δῆς: κου-
τσαίνω;

Κι' ἀφίνοντας τὸν Γκαούρ
κάτω ἀπ' τὰ δυὸ δέντρα ἀπο-
μακρύνεται θηματίζοντας ἀρ-
γά.

— Λοιπὸν, κουτσαίνω; τὸν
ρωτάει.

— Πολὺ λίγο, τοῦ ἀποκρίνε-
ται ὁ Γκαούρ. Δέν εἶναι τίπο-
τα. Θὰ περάσῃ!...

"Ὁμως, ἀλλοίμονο!... Μό-
λις προφαίνεται νὰ τελειώσῃ τὰ
λόγια του καὶ κάτι ἀφάντα-
στα τραγικὸ γίνεται.

ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΠΑΓΙΔΑ

Ἀπ' τὰ ψηλὰ κλαδιὰ τῶν
δυὸ κοντινῶν δέντρων, ἕνας
παράξενος θόρυβος ξαφνιά-
ζει τὸν Γκαούρ. Καὶ σηκώνει
ἀμέσως τὸ κεφάλι του νὰ δῇ
τί συμβαίνει.

Ταυτόχρονα ὅμως ἕνα με-

γάλο καὶ χοντρὸ δίχτυ πέφτει
πάνω του καὶ τὸν σκεπάζει ὁ-
λόκληρον.

Ὁ ἀτρόμητος "Ελληνας πα-
λεύει ἀπεγνωσμένα γιὰ νὰ
σωθῇ ἀπ' τὸ ἀγκάλιασμα τοῦ
διχτυοῦ. Μὰ ὁ Ταρζάν φθάνει
γρήγορα κοντά του κι' ἀρπά-
ζει τὶς δυὸ ἄκρες του γιὰ νὰ
τὸν ἐμποδίσῃ. Στὸ μεταξὺ
φθάνουν κι' οἱ δυὸ ἀραπάδες.
"Εται, ὅλοι μαζί — κι' ὁ Ταρ-
ζάν φυσικά — τραβοῦν καὶ
δένουν γερὰ τὶς δυὸ αὐτὲς ἄ-
κρες τοῦ διχτυοῦ.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας Γκα-
ούρ εἶναι ἀδύνατο πιά νὰ ξε-
φύγῃ...

Μὰ ἀπ' τὰ εὐρύχωρα «μά-
τια» (*) τοῦ διχτυοῦ, ὁ φοβε-
ρὸς "Ελληνας θγάζει σὲ μιὰ
στιγμὴ τὰ χέρια του. Καὶ προ-
φταίνει ν' ἀρπάξῃ τοὺς δυὸ
μαύρους ἀπ' τὸ λαιμό. Σφι-
χτὰ ὅμως καθὼς τοὺς κρα-
τάει — καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ
— πνίγονται.

Ἀμέσως, τυλιγμένος μέσα
στὸ δίχτυ καθὼς εἶναι, πετιέ-
ται ὀρθὸς καὶ κάνει νὰ χυθῇ
πάνω στὸν Ταρζάν, οὐρλιά-
ζοντας:

— Κακούργε!... "Εται μὲ
πληρώνεις λοιπὸν γιὰ τὸ κα-
λὸ πού σοῦκανα;

Ἀλλοίμονο ὅμως!... Μὲ τὸ
πρῶτο θήμα πού ὁ Γκαούρ
πάει νὰ κάνῃ, τὰ πόδια του
μπερδεύονται στὸ δίχτυ καὶ
σωριάζεται θαρὺς κάτω!...

— Χά, χά, χά! καγχάζει ὁ

(*) «Μάτια» στὴ γλῶσσα
τῶν ψαράδων λέγονται τὰ
ἀνοίγματα τοῦ διχτυοῦ.

Ταρζάν. "Εγώ είμαι ό "Αρχοντας τής Ζούγκλας!... "Όποιος δέν πέφτει σ'τά πόδια μου νά μέ προσκυνήση, πεθαίνει!...

Μά τήν ίδια στιγμή χαρούμενές φωνές φθάνουν σ' αὐτιά τους. Είναι ό φύλαρχος Γ'κουρόγκα, ό Χάριμαν καί ή "Ελσα. "Ερχονται τρέχοντας νά δοῦν τόν Γκαούρ.

— Μπράβο, Ταρζάν, φωνάζουν γελώντας. "Ό «πουλάκι» πιάστηκε στό δίχτυ!...

"Ό Γκουρόγκα σκύθει πάνω άπ' τόν Γκαούρ καί τόν ρωτάει εἰρωνικά :

— "Αλήθεια, δέν σέ ρωτήσαμε: Μήπως καί τώρα δέν θέλεις νάρθης στήν "Αμερική ; Χά, χά, χά!...

Τήν ίδια όμως στιγμή, ένα σπαρακτικό ξεφωνητό ακούγεται. "Ό "Αμερικανός γυρίζει νά δῃ τί συμβαίνει... Κι' αντικρύζει τόν Ταρζάν πού μέ τό μαχαίρι του έχει χτυπήσει στήν καρδιά τόν κακούργο άγριο φύλαρχο.

"Ό Γκουρόγκα σωριάζεται άμέσως κάτω, σπαραράει γιά λίγες στιγμές καί ξεψυχάει...

Ταυτόχρονα σχεδόν, ό "Αρχοντας τής Ζούγκλας, βρίσκεται μ' ένα πήδημα κοντά στόν Χάριμαν. Καί μ' ένα δεύτερο χτύπημα σωριάζει κάτω κι' αυτόν!

"Η όμορφη "Ελσα, θγάζει ένα τραγικό ξεφωνητό καί σωριάζεται κάτω λιπόθυμη.

"Ό Ταρζάν κάνει νά σκύψη πάνω της, μά τήν ίδια στιγμή άγριες φωνές κι' άλαλαγμοί φθάνουν σ' αὐτιά του.

Είναι ένα μπουλούκι άπ' τούς μαύρους δαίμονες τού Γ'κουρόγκα πού θγαίνοντας άπό τό παλάτι τρέχουν μανιασμένοι καί μέ σηκωμένα τά γιαταγάνια τους. "Ερχονται νά σπαράξουν τό φονιά τού "Αρχηγού τους.

Μά ό "Αρχοντας τής Ζούγκλας δέν είναι άπό κείνους πού δειλιάζουν. Οί άραπάδες πού τρέχουν κατά πάνω του, είναι θέβαια πολλοί. Κι' όσο χεροδύναμος κι' άτρόμητος άν είναι, δέν θά μπορούσε, θέβαια, νά τούς άντιμετωπίση...

Είναι όμως άφάνταστα έξυπνος καί πονηρός!... "Ετσι σκύβει άμέσως κι' άρπάζοντας άπό τό κεφάλι τού νεκρού Γκουρόγκα τό ιερό καπέλλο, τό φοράει γρήγορα στό δικό του.

Κι' όταν ό τερατόμορφο μαύρο μέ τά φοβερά γιαταγάνια φθάνουν κοντά του, ό Ταρζάν δέν κάνει καμμιά κίνηση γιά νά τούς άποφύγη. Μόνο τούς κυττάζει άγέρωχα καί περιφρονητικά!...

Οί μανιασμένοι άγριοι σταματοῦν άπότομα καί φοβισμένοι. Μένουν γιά λίγες στιγμές άκίνητοι κι' άναποφάσιτοι.... Τέλος, γονατίζουν μέ σεβασμό μπροστά στόν λευκό γίγαντα καί προσκυνάνε μέ δέος τό βασίλικο καπέλλο πού φοράει στό κεφάλι του...

"Ό Ταρζάν είναι πιά γι' αὐτούς ένα ιερό καί άπαραβίαστο πρόσωπο! Πού όχι μόνο δέν μπορούν νά του κάνουν κακό, μά είναι ύποχρεωμένοι νά του δείχνουν καί τυφή ή ύπακοή!...

Καὶ νά :

— Γκρεμοτσακιστήτε ἀπ' τὰ μάτια μου, τοὺς φωνάζει ἄγρια τώρα ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Κι' οἱ τερατόμορφοι ἀραπάδες σκορπίζουν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τρομαγμένοι!...

Πάνω ψηλά, στὴν κορφή τοῦ κοντινοῦ δέντρου, ὁ Ποκοπίκο πού παρακολουθεῖ τὰ συμβαίνοντα, δὲν κρατιέται ἄλλο... Καὶ σκαρώνοντας στὰ γρήγορα ἓνα στιχάκι, τὸ φαλτσάρει τραγουδιστὰ :

«Ταρζάν μου μὴν κορδώνεσαι, παρὰ τὰ καμάρι!...

Τὸ καπελάκι σου φορᾷς σὲ βγάζει «αλικιέρη!».

Ὁ Ταρζάν πού τὸν ἀκούει, σηκώνει ἀγριεμένος τὸ κεφάλι

του.

— Μπαῖα! Ἐδῶ εἶσαι καὶ τοῦ λόγου σου; τοῦ φωνάζει. Περίμενε καὶ θάρρη γρήγορα ἢ σειρὰ σου!

Κι' ἀμέσως, κάνοντας μερικά βήματα, φθάνει κοντὰ στὸν Γκαούρ. Ὁ μελαψὸς γίγαντας μουγγρίζει, μέσ' ἀπ' τὸ δίχτυ:

— Κρίμας ἐσένα, Ταρζάν!... Γι' αὐτὸ λοιπὸν μ' ἔβαλες νὰ δῶ ἂν κουτσαίνης καὶ τραθήχτηκες ἀπὸ κοντά μου; Ἡξερεις πὼς θὰ ρίξουν ἀπὸ πάνω τὸ δίχτυ καὶ ξέφυγες γιὰ νὰ πιασῶ μονάχα ἐγώ!... Εἶσαι ἓνας προδότης! Ἐνας ἀνανδρος!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας θυμώνει ἀφάνταστα. Καὶ ξανατραβώντας τὸ μαχαίρι του, χύ-

Ὁ Ποκοπίκο, φορῶντας στὸ κεφάλι του τὸ παντεδύνημο πτερωτὸ καπέλλο, πρεχωρεῖ καθάλλα στὴ ράχη τοῦ γίγαν- τώσωμευ ἀράπη.

νεται νά τόν κατασπαράξει..

Μά εἶναι ἀργά πιά γι' αὐτόν. Δέν προφταίνει...

Τὴν ἴδια στιγμή, τρομακτικό οὐρλιαχτό ἀκούγεται:

— 'Αοοοοοοου!.. 'Ασααα-οοοοοοοοοου!...

Καί σχεδόν ταυτόχρονα ἡ ἀγέρωχη φωνή τοῦ Ποκοπίκο, σχίζει τὸν ἀέρα:

— Πίσω θρέεεε!... Πίσω καί σέ φάγαμεε!... Γεῖα σου μπάρ μπα Δεινόσαυρε, λεβέντη καί καραμπουζουκλήρηη!...

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

Ὁ Ταρζάν νοιώθει ἀφάνταστο τρόπο ἀντικρύζοντας τὸν φοβερό γοριλλάνθρωπο νά τρέχει καταπάνω του.

Ἔτσι, παρατάει τὸν Γκαούρ, ξανακρῦβει στὴ θήκη τὸ μαχαίρι του καί ἀρπάζοντας στὰ γερά του μπράτσα τὴν ἀναίσθητη λευκή κοπέλλα, τὸ βάζει στὰ πόδια γιὰ νά σωθῇ.

Ἐχει φθάσει τώρα στὴν ἀντικρινὴ πλευρά τοῦ κήπου καί προσπαθεῖ νά πηδήσῃ ἀπ' τὰ ψηλά κάγκελα... Ἄν ἦταν μονάχος τὸν θά τὰ κατάφερνε εὐκολά. Μά μέ τὴν Ἑλσα, ποὺ κρατᾷ στὴν ἀγκαλιά του, εἶναι πολὺ δύσκολο!...

Καί σὰ νά μὴ τοῦ ἔφθανε αὐτό, ἡ ξανθειὰ Ἀμερικανίδα συνέρχεται ξαφνικά καί βάζει τίς φωνές:

— Βοήθειασααα! Σῶστε με ἀπ' τὸν κακοῦργο!

Ὁ Ταρζάν τῆς σφίγγει μέ δύναμι τὸ λαιμό γιὰ νά πάψῃ νά φωνάζῃ... Φαίνεται ὅμως πῶς τὸ σφίξιμό του ἦταν πε-

ρισσότερο δυνατὸ ἀπ' ὅσο ἔπρεπε. Καί σὲ λίγες στιγμές, ἡ ὁμορφὴ Ἑλσα, σωριάζεται κάτω πνιγμένη κι' ἀψυχή!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας λυπᾷται πολὺ γιὰ τὸ ἀθέλητο φονικὸ ποῦκανε!...

Εἶναι ὅμως λεύθερος τώρα! Καί πηδώντας μ' εὐκολία τὰ κάγκελα, θγαίνει ἔξω. Μά τὸ βασιλικὸ καπέλλο ποὺ φοροῦσε, ἔξφυγε ἀπ' τὸ κεφάλι του κι' ἔπεσε μέσα στὸν κήπο τοῦ Παλατιοῦ.

Ἀπροστάτευτος τώρα ὁ Ταρζάν, τρέχει, ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ γιὰ νά ξεμακρύνῃ ἀπ' τοὺς ἄγριους μαύρους τοῦ σκοτωμένου Γκουρόγκα!...

Στὸ μεταξύ, ὁ γοριλλάνθρωπος Νταμπούχ ἔχει φθάσει κοντὰ στὸν παγιδευμένο Γκαούρ. Ἀρπάζει τὸ δίχτυ στὰ τεράστια τριχωτὰ χέρια του καί τὸ σχίζει μέ ἀφάνταστη εὐκολία!... Ἡ δύναμι του εἶναι τρομακτικὴ!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας Γκαούρ, εἶναι λεύθερος τώρα! Ἀγκαλιάζει ἀμέσως τὸν τρομερὸ σωτήρα του. Ὑστερα, ἀνασηκώνεται στὰ δάχτυλα τῶν ποδαριῶν του καί τὸν φιλάει στὰ δυὸ τριχωτὰ μάγουλα.

— Σ' εὐχαριστῶ, Νταμπούχ, τοῦ λέει. Ποτέ δέν θά ξεχάσω τὸ καλὸ ποὺ μοῦ κά-νες!

Ὁ γοριλλάνθρωπος τὸν χτυπάει φιλικὰ στὴ ράχι καί μουρμουρίζει:

— «Νταμπούχ» «Ἀγαπάει» «Γκαούρ»!...

Κι' ἀμέσως προσθέτει:

— «Νταμπούχ» «Σκοτώνει»

«Ταρζάν»!...

Ο φοβερός και τρομερός Ποκοπίκο, ξεθαρρεύει τώρα. Καί κατεβαίνοντας απ' τὸ δέντρο, τρέχει κοντά τους :

— Μὲ πρόλαβες, μπάρμπα Δεινόσαυρε, λέει στὸ Νταμπούχ. «Ὅτι ἤμουν ἑτοιμος νὰ τόν... σώσω τοῦ λόγου μου!...

Μὰ ὁ γοριλλάνθρωπος δὲν ἔχει καιρὸ γιὰ χάσιμο. Παρατάει ἀμέσως τὸν Γκαούρ καὶ τὸν Ποκοπίκο καὶ πέφτοντας σὰν ὁδοστρωτήρας πάνω στὰ χοντρά γερά κάγκελα, τὰ σωριάζει κάτω καὶ θγαίνει απ' τὸν κῆπο τοῦ Παλατιοῦ. Ὑστερα, ἀρχίζει νὰ τρέχει πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού εἶχε πάρει ὁ Ταρζάν. Βιάζεται νὰ τὸν φθάσῃ καὶ νὰ τὸν ποδοπατήσῃ σὰν σκουλήκι.

Ὁ μελαψὸς Ἕλληνας γίγαντας τρέχει κι' αὐτὸς πίσω του. Τὸ πρόσωπό του παίρνει τώρα ἔκφρασι ἀνησυχίας. Γρήγορα φθάνει τὸ γοριλλάνθρωπο καὶ πιὸ ἐλαφρὸς απ' αὐτὸν καθὼς εἶναι, τὸν ξεπερνάει. Ὡσπου σὲ λίγο ὁ Νταμπούχ τὸν χάνει ἐντελῶς απ' τὰ μάτια του!...

Ἔτσι, ὁ Γκαούρ φθάνει πρῶτος τὸν Ταρζάν. Ἐκεῖνος σταματᾷ καὶ τραβάει τὸ μαχαίρι του. Μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι ὁ ὑπέρροχος Ἕλληνας τὸ ἀρπάζει απ' τὸ χέρι του καὶ τοῦ τὸ ξαναβάζει οὔτῃ θήκη τῆς ζωῆς.

— Ἄφησε τὰ μαχαίρια, τοῦ λέει. Τὰ σύνεργα αὐτὰ εἶναι γιὰ τοὺς δειλοὺς. Δὲν ταιριάζουν σ' ἕναν γενναῖο ἄντρα σὰν καὶ σένα!..

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας οὐνέρεται καὶ τοῦ ἐξηγεῖ:

— Δὲν φταίω ἐγώ, Γκαούρ! Ὁ φύλαρχος Γκουρόγκα μὲ ἐξανάγκασε νὰ σὲ παρασύρω στὸ δίχτυ καὶ στὴν παγίδα του. Γι' αὐτό, καὶ μόλις θρῆκα τὴν εὐκαιρία τὸν σκότωσα!

Σὲ μικρὴ ἀπόστασι πίσω τοὺς ἀκούγεται τώρα τὸ οὐρλιαχτὸ τοῦ Νταμπούχ. Ὁ φοβερός γοριλλάνθρωπος φθάνει.

Ὁ Γκαούρ σπρώχνει τὸν Ταρζάν πρὸς τὸν κορμὸ ἑνὸς γιγαντιαίου δέντρου.

— Ἀνέβα γρήγορα ἐπάνω, τοῦ λέει. Ὁ Νταμπούχ ἔρχεται νὰ σὲ σκοτώσῃ!... Ἔτρεξα πιὸ μπροστά γιὰ νὰ σὲ σώσω!..

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν κυττάζει χαμένα:

— Ἐγώ, πρὶν λίγο, τὸν ρωτᾷ, σήκωσα τὸ μαχαίρι μου γιὰ νὰ σὲ χτυπήσω... Ἐσύ γιατί δὲν μὲ σκοτώνεις τώρα;

— Ἀνέβα λοιπὸν στὸ δέντρο, τοῦ ξαναλέει ὁ Γκαούρ.

Κι' ἐνῶ ὁ Ταρζάν σκαρφαλώνει καὶ χάνεται στὰ ψηλά κλαδιά, ὁ μελαψὸς γίγαντας τρέχει καὶ ὑποδέχεται τὸν Νταμπούχ. Τοῦ λέει ψέματα, πὼς ὁ Ταρζάν ἐξαφανίστηκε καὶ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν θρῆ πουμενά. Καὶ τὸν καταφέρνει νὰ πάρουν τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Ἔτσι, φθάνουν στὸ μέρος πού θὰ χωρίσουν. Μὰ ὁ γοριλλάνθρωπος τραβάει απ' τὸ μπράτσο τὸν Ἕλληνα:

— Γκαούρ» «Ταταμποῦ» «θλέπει», τοῦ λέει.

— Εὐχαριστῶ, ψιθυρίζει ὁ μελαψὸς γίγαντας. Θάρθῶ μα-

ζι σου νά δῶ την Ταταμπού!..
Καί συνεχίζουν τὸ δρόμο
τους...

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΓΚΟΥΡΟΓΚΑ

“Ὁμως, σάν φθάνουν στὴ
θεόρατη καλύβια τοῦ γοριλλάν-
θρωπου, τὴ βρίσκουν ἄδεια.
Ἡ πανώρια Ταταμπού δὲν βρί-
σκεται ἐκεῖ!...

“Ὁ Νταμπούχ οὐρλιάζει πα-
ράξενα καὶ ἀμέτρητοι γορίλ-
λες μαζεύονται γύρω του. “Ὁ-
λοι μαζί μάτια ψάχνουν ὁλό-
κληρη τὴ γύρω περιοχὴ... Ἡ
ἀτρόμητη Ἑλληνίδα δὲν βρί-
σκεται πουθενά!...

Ξαφνικά, ὁ Νταμπούχ φω-
νάζει :

— « Ταταμπού » « Βουνό »
« Γκαούρ »!

Εἶχε θυμηθῇ πὼς τὴν εἶδε
νά σκαρφαλῶνι στὸ θεόρατο
πέτρινο βουνό καὶ φαντάζεται
πὼς ἐκεῖ θά ἦταν ἀκόμα...

Ἀρπάζει ἀμέσως τὸν Γκα-
ούρ ἀπ’ τὸ μπράτσο καὶ τὸν
τραβάει νά τρέξουν στὸ βουνό
του.

Δὲν ἔχουν ὅμως προχωρήσει
πολύ, ὅταν τρομεροὶ ἀλαλα-
γμοὶ ἄγριων ἰθαγενῶν τοὺς ξα-
φνιαίνουν. Ὁ γοριλλάνθρωπος
ἀγριεύει:

— « Νταμπούχ » « Πάει » « Σκο-
τώνει », λέει.

Ὁ Γκαούρ τὸν συγκρατεῖ
καὶ κρύβονται κάπου γιὰ νά
δοῦν τί συμβαίνει.

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς
γουργλῶνουν κι’ οἱ δυὸ τὰ μά-
τια τους ἀπὸ κατάπληξι! Ἀ-
πὸ μπροστά τους περνάει μιὰ

παράξενη συνοδεία:

Ἀμέτρητοι μαῦροι τοῦ Γκου-
ρόγκα ἀκολουθοῦν ἕνα πρω-
τόγονο βασιλικό φορεῖο ποῦ
πάνω του χαμογελαεὶ ξαπλω-
μένη ἡ πανώρια Ταταμπού.

Μπροστά-μπροστά ὅμως ἀ-
πὸ τὴν πομπὴ προχωρεῖ ὁ Πο-
κοπικό καβάλλα σ’ ἕναν γι-
γαντώσωμο ἀράπη ποῦ θαδίζει
σάν γαϊδούρι μὲ τὰ τέσσερα.
Ὁ νᾶνος φορεῖαι στὸ κεφάλι
του τό... ἱερὸ βασιλικὸ κοπέλ-
λο τοῦ σκοτωμένου φύλαρχου!
Αὐτὸ ποῦ ἔπεσε τοῦ Ταρζάν,
ὅταν πήδησε τὰ κάγκελα στὸν
κῆπο τοῦ Παλατιοῦ.

Ὁ Γκαούρ κι’ ὁ Νταμπούχ
θγαίνουν ἀπ’ τὴν κρυψώνα
τους καὶ κατεβάζουν ἀπ’ τὸ
φορεῖο τὴν Ταταμπού.

Ὁ γοριλλάνθρωπος κυττά-
ζει τὸν Ποκοπικό καὶ ξεκαρδί-
ζεται στὰ γέλια. Ὁ νᾶνος δὲν
τοῦ δίνει σημασίαι. Ξεπεξεύει
ἀπ’ τὴ ράχι τοῦ ἀράπη καὶ φω-
νάζει ἀγέρωχα στοὺς ἀμέτρη-
τους ἄγριους μαῦρους ποῦ ἀ-
κολουθοῦν:

— Ξυπόλυτον Τάγμα! Γκρε-
μοτσακιστήτε ἀπὸ μπροστά
μου! Ἐμπρός, μάρς!...

Οἱ ἀραπάδες σκορπίζουν
τρέχοντας καὶ χάνονται πίσω
ἀπ’ τὴν πυκνὴ κι’ ἄγρια θλά-
στησι τῆς περιοχῆς. Ἐνῶ ὁ Πο-
κοπικό θγάξει τὸ θαυματουργ-
γὸ καπέλλο του, τὸ ἀνεμίζει
πανηγυρικά καὶ φωνάζει:

— Ζήτω ἐγώωωω! Ζήτω τοῦ
λόγου μουουου! Ζήτω τῆς Ἀ-
φεντιᾶς μουουου!...

Ἡ Ταταμπού ἐξηγεῖ στὸ
Γκαούρ ὅσα εἶχαν συμβῇ:

— ... Ὅταν σκότωσα τὴν

ἀρκούδα ἄρχισα νὰ παρακο-
λουθῶ πάλι τὸν Νταμπούχ...
Μὰ στὰ μισὰ τοῦ δρόμου τὸν
ἔχασα ἀπ' τὰ μάτια μου... "Ε-
τσι, πολλές ὥρες παραπλανή-
θηκα στὴ Ζούγκλα χωρὶς νὰ
ξέρω ποῦ πηγαίνω... "Ωσπου,
κουρασμένη καθὼς ἤμουν, κά-
θησα κάποτε κάτω ἀπὸ ἓνα
θεόρατο δέντρο... Ξαφνικά πά-
νω ἀπ' τὰ κλαδιά του πέφτει
μπροστά μου ἓνας ἄνθρωπος!
Ἦταν ὁ Ταρζάν! Ποτέ δὲν θὰ
μπορέσω νὰ ἐξηγήσω πῶς
θρέθηκε ἐκεῖ πάνω. «Τώρα εἴ-
σαι σκλάβος μου!» μοῦ λέει
καὶ κάνει νὰ μὲ ἀρπάξη.. "Ε-
γὼ τραβάω ἀμέσως τὸ μαχαί-
ρι μου καὶ τοῦ ἀποκρίνομαι:
«Εἶμαι Ἑλληνίδα, Ταρζάν!...
Κι' ἓνας Ἑλληνας μονάχα νε-
κρὸς γίνεται σκλάβος!».

»Ταυτόχρονα σχεδὸν τρα-
βάει κι' ὁ Ταρζάν τὸ μαχαίρι
του. Ἀρχίζουμε νὰ χτυπιόμα-
στε μὲ λύσσα καὶ μανία! Σί-
γουρα ὅμως θὰ κατάφερνε νὰ
μὲ σπαράξη...

»Μὰ νά: Ξαφνικά, φθάνουν
στ' αὐτιά μας ἄγριοι ἀλαλα-

γμοὶ ἰθαγενῶν ποῦ τρέχουν κα-
ταπάνω μας!...

— Ἐγὼ ἤμουν! φωνάζει ὁ
Ποκοπίκο. Ἐγὼ, ὁ Ὑψηλότα-
τος διάδοχος τοῦ Γκουρόγκα!

Ἡ Ταταμποῦ συνεχίζει:

— Ὁ Ταρζάν μόλις βλέπει
τοὺς μαύρους τὸ θάζει ἀμέ-
σως στὰ πόδια νὰ σωθῇ...

— Ὑστερις, ποῦ λέτε, δια-
τάζω τὰ παλικάρια μου καὶ
φτιάχνουνε ἓνα φορεῖο!... Ξα-
πλώνει πάνω σ' αὐτὸ ἡ κυρά-
Λουκούμω καί...

— Χού, χού, χού!... γελάει
πάλι ὁ γοριλλάνθρωπος.

Ὁ Ποκοπίκο ποῦ τὸν ἀ-
κούει, ἀγριεύει!... Ξαναφο-
ράει ἀμέσως τὸ ἱερὸ καπέλλο
στὸ κεφάλι του καὶ διατάζει
τὸν Νταμπούχ!

— Δεινόσαυρε, προσοοσχί!..
Πᾶρε τρεῖς τοῦμπες στὸν ἀέ-
ρα, κι' ἔλα νὰ μοῦ φιλήσης
τίς... ἱερές μου ποδάρες!...
Προοοοσχί! εἶπα!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

Όλοι οί Άναγνώσται μας σέ συναγερμό :

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ !

Ποιός άπ' όλους μας δέν θά ήθελε νά βοηθήσῃ καί νά
σώσῃ τόν άτρόμητο συμπατριώτη μας
ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ !

Είναι ό τίτλος τοῦ πιδ συναρπαστικοῦ τεύχους άπ' όλα δσα
έχουν έκδοθῇ.

Γραμμένο άπό τόν ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Μιά τραγωδία στά σκοτεινά — Ό άτρόμητος Ταρζάν πα-
λεύει τά φίδια. — Μιά τυχαία συνάντησι. — Ό "Άρχοντας
τῆς Ζούγκλας έπιτίθεται ! — Ένας μικροσκοπικός Δῆμιος. —
Ό άόρατος προστάτης.

ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛ ΓΙ

διαβάστε τήν Πέμπτη τὸ 22 τεῦχος μας :

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ !

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,"

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΔΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β 'Αθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Έκτοτ. Οίκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιώς 18—'Αθήναι

Σημ.—Αί έπιστολαί δέον ν' άπευθώνονται εἰς τόν Συγ-
γραφέα. Τά χρηματικά έμβάσματα καί αί παραγγελίαι
εἰς τόν Έκδότην.

ΔΡΙΘΜ. ΤΕΥΧΟΥΣ 21

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σέ ολόκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΕΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,, ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694